

NIEUWE AVONTUREN



Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE RAAD VAN ZEVEN

N° 2241



WEEKLIJKSE AFLEVERING

Nederland: 40 Ct.



Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Raad van Zeven

HOOFDSTUK I

EEN OPROEP VAN DE MOLOCH

Het was ongeveer tien uur in de avond, toen de heer Raymond Harris, makelaar in effecten, Veertigste straat 98, zijn huiskamer verliet, waar hij zich, tegen zijn gewoonte, met zijn vrouw en zijn beide kinderen, een jongen van zestien en een meisje van vijftien jaar, tot op dat ogenblik had opgehouden, al was het dan niet in de vrolijkste stemming, die hij kende.

De waarheid gebiedt hier aan te stippen, dat het huwelijksleven van het echtpaar Harris niet geheel en al zonder wolven was.

Zelfs op de effectenbeurs stond mijnheer Harris bekend wegens zijn onberekenbaar humeur, dat sommige van zijn beste vrienden zich al eens hadden doen afvragen, of een langdurig verblijf in een sanatorium geen gunstige invloed zou hebben op zijn gehele gestel, en op zijn geest.

Bulen van woeste drift, waarin hij zelfs gevaarlijk kon worden voor zijn omgeving, wisselden af met sentimentele stemmingen, nu eens was hij in zichzelf gekeerd, stug en gesloten, dan weer deed hij zijn gehele « Hoek » schater-

lachen om zijn grollen en grappen.

Die namiddag echter was hij weer thuis gekomen met een gelaat, hetwelk mevrouw Harris maar al te goed kende, en waarvoor zij een heilige vrees koesterde.

Zij wist wat dat strakke, op marmer gelijkende masker betekende, die zonderling lichtende ogen, en die dicht opeengeneven lippen.

Dat begon met een verbeterde klacht over een te hoge rekening van de modiste, een gerecht bij het diner, dat minder goed geslaagd was, en dat eindigde met een ruzie, waarin men elkaar wel niet met borden en ander vaatwerk naar het hoofd wierp, want dat is in de deftige Veertigste Straat geen gebruik, maar elkander op een scherpe, pijndoende wijze de waarheid zegde, en de geleerden zijn het nog steeds niet eens over de wijze welke eigenlijk de voorkeur verdient om de atmosfeer binnenskamers te zuiveren.

Na zulke uiteenzettingen bleef mevrouw achter ten prooi aan een zenuwcrisis, met de koude, wrede opmerkingen van haar man nog als doornen in haar ziel, terwijl mijnheer Harris een sigaar opstak, de kamer verliet, met een wrange glimlach op de lippen, en de trap opklom naar zijn werkkamer.

Daar wierp hij zich dan in een stoel, niet echter om na te denken over hetgeen hij gedaan had, maar om zich een glas whisky-soda in te schenken en te peinzen over middelen en wegen, om het verdere van de avond en een groot deel van de nacht buitenshuis in de kring van zijn vrienden door te brengen, op een aangename, al was het dan niet steeds gepaste wijze.

Dit was nu ook geschied op die avond, die in het leven van de heer Raymond Harris gedenkwaardig zal blijven.

Hij betrad dus zijn werkkamer, draaide de schakelaar van het licht om, sloot de deur, en rekte zich eens geuwend uit, als iemand die een vermoeiende en vervelende taak achter de rug heeft.

Hij keek eens rond in het grote vertrek, knikte voldaan, met een brommend geluid, als zag hij dat aangename, weelderige vertrek voor het eerst, en liep

toen regelrecht toe op een muurkastje met geslepen, in brons gevatte ruitjes opende het, en nam er een kristallen flacon uit, gevuld met een goudgeel vocht, benevens een kleine roemer.

Eigenlijk was die roemer niet zo heel klein, tenminste voor een matig man, die uit glazen van die grootte alleen maar wijn en dan nog aangelengd drinkt.

Maar het formaat bleek voor de heer Harris uitstekend geschikt, want hij dronk het glas voor de helft leeg in een enkele teug, nadat hij het eerst tot de rand met de kostelijke Schotse whisky gevuld had.

Hij deed dit, nog staande bij het li-keurkastje, en wie hem nu had kunnen zien, zou zich verwonderd, misschien wel geschokt hebben gevoeld, over de bijna dierlijke uitdrukking van genot, die zich over zijn bleek, smal gelaat verspreid had.

Mijnheer Harris placht zijn kort geknipt kneveltje steeds gitzwart te verven en dat stak vreemd af als een zwarte streep, tegen het wit van zijn wangen en het donkere rood van zijn smalle lippen.

Hij zuchtte diep van welbehagen, sloot het deurtje, liep met flacon en glas naar een ronde clubtafel van zwaar eikenhout, schonk het glas daar weer bij nu zonder sodawater, bracht het zo dicht bij zijn ogen, dat hij een weinig loensde, wat aan zijn gezicht een eigenaardige, aapachtige expressie gaf, en liet zich toen neervallen in de geweldig grote clubstoel, zijn lange benen ver uitstrekkend, en vast besloten om zich door niets en niemand ter wereld te laten storen in zijn aangename tête-à-tête en zijn fijne sigaar.

Maar het lot had nu eenmaal anders beslist, en er bestonden dingen in de wereld, die meer te zeggen hadden dan mijnheer Raymond Harris, en waaraan hij onvoorwaardelijk te gehoorzamen had, ook al zou hij met de voet in het graf staan...

Want hij zat nauwelijks, of de telefoon ging over.

Nu kan dat zelfs de meest normale mens even uit zijn zoete rust doen opschrikken, maar Raymond Harris schrok

ervan op een wijze, die in het geheel niet in overeenstemming scheen te zijn met dat rinkelen van een eenvoudig belletje.

Echter, dit rinkelde op een zeer bijzondere manier, en het was juist die manier, die Harris deed opspringen.

Toen mompelde hij zacht voor zich heen:

— De particuliere lijn. Dat moet, Hij zijn.

Want het was niet de gewone telefoon, die was overgegaan.

Het geluid, dat nu dringend herhaald werd, kwam gedempt van achter een kastdeur, tegenover de plaats, waar Harris zoëven zo gemakkelijk gezeten had.

Zij behoorde bij een kleine telefooncel, die Harris omstreeks een half jaar te voren in zijn werkkamer had laten maken, om een reden, welke zijn vrouw nooit had kunnen begrijpen, en die hij haar nooit verklaard had.

Mevrouw Harris had de schouders opgehaald over de nutteloze uitgaven en daarbij was het, zoals steeds gebleven.

Harris opende de deur van de telefooncel, trad er binnen, trok de deur achter zich dicht, en greep haastig de hoorn.

— Hier Raymond Harris, zei hij zacht.

— Serie en nummer?

— Vijf — 19.

— Het woord?

— Brooklyn.

— Het is goed. Hedenavond om elf uur in de bekende wijk. Hijzelf zal komen en belangrijke mededelingen doen. Zorg op tijd te zijn.

— Ik zal er zijn.

Met trillende vingers legde Harris de hoorn weer neer, draaide het licht uit, dat hij even had doen ontgloeien en opende de deur van de spreekcel.

Op de drempel van de kamerdeur stond zijn vrouw met een kop koffie op een blad, keek Harris een ogenblik zwijgend, onderzoekend aan, met gebogen hoofd.

Hij vroeg toen op doffe toon:

— Wat wil je?

— Ik kwam vragen, Raymond of je soms een kop koffie... begon mevrouw

Harris tamelijk verschrikt door de woeste uitdrukking op zijn bleek gezicht.

— Ben je hier al lang?

— Ik ben zoëven binnengekomen.

— Ga weg met je koffie. Ik wil geen koffie. Ik moet aanstonds werken. Laat me met rust.

Toen Harris haar voetstappen niet meer hoorde, raadpleegde hij zijn polshorloge, en bemerkte, dat hij niet al te veel tijd meer over had om te doen, hetgeen er nu van hem verlangd werd.

Hij liep naar de vestibule, waar juist zijn dochter Lucie terugkeerde van een visite aan een vriendin.

— Gaat u nog uit, vader? vroeg het meisje, meer om iets te zeggen dan uit belangstelling.

— Ja, zaken, antwoordde Harris kortaf, naar zijn overjas grijpend.

Die inlichting scheen voor het jonge meisje ruimschoots voldoende te zijn, want zij beklom de trap zonder verder een woord te zeggen.

Harris liep een heel blok verder voor hij een taxi-chauffeur wenkte, waar hij de man een adres opgaf, dat in de richting lag van de plek, waar hij moest zijn.

Want wat de heer Harris nu ging doen gebod hem nadrukkelijk de grootste voorzichtigheid in acht te nemen.

Hij verwisselde dan ook nog twee maal van taxi, voor hij voorgoed afdeed met dit vervoermiddel en het overige van de weg te voet aflegde, met de rand van zijn slappe hoed diep in zijn ogen getrokken, en de kraag van zijn jas overeind.

Hij bevond zich nu in een van die naargeestige gedeelten van de wereldstad, die wel gebouwd schijnen om ieder spoortje opgewektheid zelfs in de meest optimistische mens te doden. Het was in de buurt van het vroeger zo beruchte Bowery en dat thans nog alles behalve een elegante stadswijk is te noemen.

Onder normale omstandigheden zou mijnheer Harris zich zeker wel bedacht hebben alvorens hier een voet te zetten, maar nu moest hij wel.

Hij scheen de buurt trouwens te kennen, want hij liep bijna een kwartier voort zonder op of om te zien, zonder

ooit naar de weg te moeten vragen, ofschoon hij in die tijd drie of vier malen een hoek omsloeg.

Nu pas begon hij zijn schreden in te houden, en hief het hoofd op om te zien waar hij zich bevond.

Het was hier zeer duister, want de verlichting was tot het allernoodzakelijkste beperkt.

Bijna aan het einde van de straat, die op de kade van de Eastriver uitliep, verrees het sombere vierkant van een voormalige bierbrouwerij.

De eigenaar, die indertijd zijn zaken na de drooglegging van het land van Uncle Sam met angstwekkende snelheid achteruit had zien gaan, had gepoogd, zijn bezit van de hand te doen, maar op dat tijdstip was er geen vraag naar zulke geweldige gebouwen, die slechts met grote kosten voor iets anders konden worden ingericht.

De man pleegde zelfmoord, zijn erfgenenamen bekommerden zich niet meer om het oude fabrieksgebouw, noch om zijn inhoud, die nog slechts als oud roest waarde had, want wie zou er in Amerika toen nog brouwketels, gietkuiten of moutbakken kopen?

In andere landen zouden onverbeterlijke optimisten misschien gehoopt hebben op een opheffing van het drankverbod, althans voor bier, maar in Amerika verdisconteert men nimmer de toekomst op een zodanige wijze.

En nu lagen daar in de geweldige kelders de ontzaglijke koperen brouwketels als voorwereldlijke monsters.

Het was voor de vervallen poort van deze brouwerij, waarvan nu alleen de grond nog maar waarde had, dat Harris eindelijk stilstond.

Men moest de goede plek meer raden

dan zien, want het was hier zo donker, dat men geen zes passen voor zich uit kon zien.

De zware deur was gesloten, waarschijnlijk om te beletten, dat de jeugd de verlaten fabriek tot speelterrein koos, maar Harris had een sleutel, die zacht in het welgesmeerde slot ronddraaide, en een ogenblik daarna had hij de zware deur weer achter zich gesloten, en stond hij aan het begin van een soort voorplein, waar zich in de vette jaren de grote vrachtauto's verzamelden, torenhoog beladen met vaten vol van het edele gerstennat, dat grif overal aftrek vond.

Nu was het er doodstil op dat grote voorplein, en nooit zou het meer herleven tot zijn vroegere drukte.

De fabriek zelf verhief zich op vijftig meter afstand van de poortingang, en deed zich voor als een soort logge kubus, waaruit op drie plaatsen zich hoge schoorstenen verhieven.

Men bereikte langs een stoep van drie treden de voordeur, die toegang gaf tot de voormalige kantooruimte. Links van die voordeur bevond zich een rij poortgewelven, voerende naar de garages en het inwendige van de fabriek. Hier ook werden vroeger de vaten bier opgestapeld, in afwachting, dat ze op de auto's zouden worden geladen.

Harris hoefde niet een tweede maal een sleutel te gebruiken, want de deur van het gebouw stond op een kier. Hij wist wie dit gedaan had. Het moest de Hoofdkapitein zijn geweest, die hem zo even zo had doen ontstellen door het telefonisch bericht, dat de Moloch de Raad van Zeven ter bijeenkomst had opgeroepen.

HOOFDSTUK II

DE TOCHT DOOR DE ONDERWERELD

Het was hier zo volkomen donker, dat men zich in het binnenste zou wenen van een kolenmijn.

Harris knipte een zaklantaarn aan, en het licht bescheen een brede gang, met grote, vierkante tegels geplaveid, en grijs geverfde wanden.

Althans, grijs zouden ze vroeger wel geweest zijn, want thans hadden de tijd en de regen, de oorspronkelijke kleur veranderd.

Een paar stappen van de voordeur bevond zich de deur, die naar het grootste kantoorlokaal geleid had in de dagen, toen hier nog een zestigtal jonge mensen nodig was, om de administratie van het reusachtige bedrijf naar behoren te kunnen voeren.

De deur had van boven in lood gevatte glasruitjes, waarvan er nog slechts enkelen heel waren, en door die openingen blies Harris een koude wind in het gelaat.

De man, die daar zoëven was binnengetrepen huiverde een ogenblik, en misschien niet alleen van de koude en de somberheid, die hier als een tastbaar iets op hem aandrong.

Raymond Harris was ongetwijfeld een man van moed, en hij had volstrekt niet te klagen over een overmaat van geweten, dat hem zou kunnen hinderen.

De zaak was, dat de oproep, die hem naar deze plek had gebracht, voor een groot gedeelte dat zonderlinge gevoel van beklemming veroorzaakte, dat hem nu onwrikend even deed stilstaan.

Op twintig meters afstand bespeurde hij het begin van de eikenhouten trap. De bierbrouwerij was een oud gebouw, omstreeks 1829 neergezet, toen men nog niet veel hoorde van elektrische liften, die naar de eerste verdieping voer-

den, waar nog meer kantoorlokalen waren en andere vertrekken.

Hij ging nog twee deuren voorbij, langzaam voortlopend, terwijl zijn schreden hol weerklonken op de grote stenen, ook al trachtte hij ze zoveel mogelijk te dempen, maar vóór de trap sloeg hij rechtsaf, volgde een zijgang, ging nog enkele deuren voorbij, steeds bijgelicht door zijn lamp, die hij boven het hoofd hield.

Hij moest nu een smalle betonnen trap af, en wist dat hij zich na omstreeks twintig treden vrij diep onder de grond bevond, en op weg was naar die kolossale keldergewelven, waar, toen het bierbrouwersbedrijf nog bloeide, de honderden kleine vaten, fusten, grote tonnen en ook de geweldige okshoofden werden bewaard, de trots van de firma totdat « Pussyfoot » zijn stem verhief, en gebod, dat er in de Verenigde Staten van Amerika geen alcohol, geen wijn en geen bier meer zou worden gedronken, hetgeen tot onvermijdelijk gevolg had, dat de smokkelarij, het bedrog, en daarmee de misdaad hand over hand toenamen.

Nu lagen er misschien nog wel enkele vaten daar beneden, en ook tonnen van reusachtige omvang, maar zij waren leeg, de schimmel had ze aangetast, sommigen waren reeds uiteengebarsten of verpulverd, en dat lot zou spoedig ten deel vallen aan al die houten gevaarten, die eenmaal het schuimende nat van Cambrinus hadden bevat.

Maar hieraan dacht Harris al zeer weinig, toen hij omzichtig voortging, door de lange gang, die zich nu voor hem uitstreekte, en die een aanvang nam aan de voet van de betonnen trap.

Hier droop het vocht van de uit grote metselstenen opgebouwde muren, en

overall hoorde men het ritselen en druppelen, klukken en borrelen.

Zelfs al was het wekenlang droog geweest, dan nog hoorde men dat zonderlinge geluid van lopend of druppelend water, waarvan de oorzaak nog altijd niet goed was opgehelderd.

Harris liep niet alleen voorzichtig omdat hij de ongelijke stenen voor zijn voeten moest vermijden, maar ook om er tegen te waken, dat hij nu en dan zijn lakpumps, die hij in de haast niet had uitgetrokken, in een plas modderwater zette.

Want Harris was ongetwijfeld een misdadiger zonder een spoor van geweten, maar op zijn uiterlijk was hij bijzonder gesteld.

Toch was het heel moeilijk, zich hier niet vuil te maken, en een aanraking te vermijden met de natte muren, die elkander hier en daar dicht naderden.

Dit was dan ook niet de weg, waarlangs vroeger de reusachtige vaten de brouwerij in en uit werden gerold, daar de gang uitsluitend bestemd was geweest voor het personeel.

Maar eindelijk leidde de gang, meer dan vijftig meters lang, hem naar de hoofdkelder, die vele jaren geleden de verbazing had opgewekt van de bezoekers, die tot dit heiligdom waren toegelaten, en zelfs van vele bouwmeesters, die vol verbazing naar die krachtige, gemetselde bogen zagen, die het verwulf droegen, en die bij vele dozijnen te tellen waren.

Bij honderden rezen de dikke pilaren omhoog, alsof zij het schip van een kerk moesten torsen.

Er hing een mufte, enigszins zure lucht en het muizendom was hier sterk vertegenwoordigd, dat men geen voet kon verzetten zonder een van deze knaagdieren te raken.

Vanuit alle hoeken en gaten loerden hem de rode oogjes der ratten kwaadwaardig aan, en niet zonder een huivering bedacht hij voor enige ogenblikken, wat het lot moest zijn van de man, die hier, gewond of niet bij machte zich te verdedigen, in gezelschap van die afschuwelijke dieren moest achterblijven.

Haastig gingen zijn schreden door de kelder, en boog na boog ging hij voorbij, waar hier en daar nog vaten en tonnen te zien waren, waarvan enkelen nog in hun verband, en zelfs goed bruikbaar schenen te zijn.

Herhaalde malen werden zijn schreden hier weerkaatst, en zonderling klonk die echo, het was alsof tientallen andere mannen, onzichtbaar, met hem medeliepen.

Zo sterk was deze hallucinatie, dat hij een paar maal met schorre stem riep:

— Hallo! Is daar iemand? Zijn hier kameraden?

Het was alsof een diepe, langaanhoudende lach hem antwoordde, maar hij wist, dat dat de echo moest zijn van zijn eigen stem.

Zo liep hij wel bijna een kwartier voort, en hij wist, dat hij zich nu al zeer ver verwijderd had van de plek, waar zich het hoofdgebouw moest bevinden.

Slechts voor een deel waren deze kelders uit grote metselstenen opgetrokken, nadat in de schoot der aarde de benodigde ruimte was uitgegraven. Want de natuur had hier de behulpzame hand geboden, en de architecten hadden een dankbaar gebruik gemaakt van de aard van de steenachtige bodem van Manhattan, die, wellicht duizenden eeuwen geleden, door onweerstaanbare natuurkrachten in alle richtingen werd uitgerekt en samengeperst, zodat zich hier en daar zeer grote, grillig gevormde holen gingen vormen.

En steeds liep Harris verder, nu en dan zijn horloge raadplegend.

De kelder was weer overgegaan in een tamelijk brede gang, die na tien meters een plotselinge kromming maakte.

Harris wist, dat hier het eigenlijke domein van de voormalige brouwerij ophield. Deze gang voerde eenvoudig weer naar het beginpunt terug, met een flauwe helling, zodat het zeer gemakkelijk was hier de vaten te vervoeren, die in de kelder moesten worden opgeslagen.

En nu begon ook dat geheimzinnige gebied, waar de Moloch heerste, en dat

men op straffe des doods niet mocht betreden, zonder uitdrukkelijk te zijn opgeroepen.

Juist op het punt waar de gang zich afboog en weer met een grote omweg naar het kantoorgebouw terugvoerde, bevond zich een zware deur, nauwelijks een meter hoog, en van een blijkbaar zeer ingewikkeld slot voorzien.

Zij leek onbewaakt, maar dit was slechts schijn, want zo plotseling, dat hij er even van schrok, trad er een man in de kleine lichtbundel van zijn zaklantaarn, die, terwijl hij een zware revolver ophief, kortaf vroeg:

- Wie daar?
- Kapitein Raymond Harris,
- Serie en Nummer?
- Vijf - negentien!
- Het woord?
- Brooklyn.

— Het is goed. Gij wordt verwacht. Haast u, de tijd is bijna aangebroken, en gij weet, dat de Moloch niet gaarne wacht.

Nog terwijl hij sprak, stak de deurbewaker een kleine sleutel in het blijkbaar splinternieuwe slot, na iets aan de letterschijf te hebben verdraaid, de deur ging open, en verschaftte Harris toegang tot een van die natuurlijke tunnels, die hier de bodem in vele richtingen doorsnijden.

Men zou hier zelfs gemakkelijk kunnen verdwalen, met de ellendigste gevolgen, zonder zekere kleine kentekenen op kruispunten, bestaande uit een kleine cirkel, met een pijltje er dwars doorheen, dat in de te volgen richting wees, en die ongeveer een voet boven manskhoogte waren aangebracht, zodat degenen, die van hun bestaan niets wist, ze niet zo gemakkelijk zou ontdekken.

Tot vier malen toe moest Harris zulk een kruispunt passeren en hij begon zelfs een weinig vermoeid te worden van die lange, onderaardse tocht in een benauwde atmosfeer, toen hij eindelijk het doel van zijn tocht bereikte.

Wederom een deur, wederom een bewaker, en opnieuw de ondervraging, tenslotte het knarsen van een sleutel in het slot ener massieve deur.

Hij was in een tamelijk groot vertrek, als tenminste die naam gegeven mag worden aan wat niets anders was dan een kelder.

En ditmaal was het er weer een die door mensen was gemaakt.

Zelfs al zou het hem zijn leven kosten, Harris zou onmogelijk hebben kunnen zeggen tot welk huis of welk gebouw die kelder behoorde, want hij had niet het minste denkbeeld van zijn richting, noch van de afstand, die hij had moeten afleggen.

Als meubelen stonden er in dit kille vertrek onder de grond slechts een tafel, met een bloedrood laken bedekt, en zes stoelen.

Geen kleed op de grond, geen schilderij aan de wand, niets dan die tafel en die stoelen en vlak er boven een elektrische lamp van grote lichtsterkte, die de gelaatstreken van degenen, die in deze kamer kwamen, en op die stoelen moesten plaats nemen, fel belichtte.

Toch was er nog iets in de verste hoek van het vertrek te zien, dat er niet scheen te horen, en een wat vreemde indruk maakte.

Het was een soort scherm, van groen mousseline of iets dergelijks vervaardigd, dat van de bodem tot de zoldering reikte, en bijna vier meters breed was. Aan weerskanten sloot het met zijschermen tegen de achterwand aan, zodat er een soort reusachtige vliegenkast gevormd werd.

In die ruimte brandde een lamp van geringe lichtsterkte, maar men kon volstrekt niets onderscheiden daarachter, dan heel vaag een gemakkelijke leunstoel, die er het enige meubelstuk van uitmaakte.

De ruimte tussen de voorzijde van deze eigenaardige kast en de stoelen bedroeg ruim acht meter.

Van die stoelen waren er op het ogenblik vier bezet door even zoveel mannen, die op fluisterende toon met elkaar spraken.

Een hunner was in een elegant avondtoilet gekleed en scheen zojuist van zijn club te zijn weggelopen.

Er was er een die men kon houden voor een gezeten hereboer, als niet zijn sluwe, wrede ogen op een geheel ander beroep hadden geduid. De beide anderen droegen een eenvoudig colbertpak. Een hunner was reeds grijs.

Harris groette hen met de groet van de leden der Bende van het Kwade Oog, door de gestrekte wijsvinger van de rechterhand tegen de slaap te drukken.

Hij zag zijn groet op dezelfde wijze beantwoord, en nam toen zwijgend plaats.

Het was vijf minuten voor elf.

Twee minuten later ging de deur nogmaals open en de zesde man trad binnen, een grote, zwaarlijvige vent, met een gezicht als een bulldog, een kort geknipt kneveltje, en zó volkomen kaal, alsof er nooit, op geen enkel tijdstip van zijn leven, een enkel haar op die troosteloze vlakke had kunnen groeien.

De zes kapiteins van het district waren bijeen.

De deur viel toe, en zij wachtten.

HOOFDSTUK III

DE VROUW IN HET SPEL

De zware man groette met een norske knik, liet zich zwaar op zijn zetel vallen, en gromde half luid:

— Ik hoop, dat het belangrijk is. Ik was juist bezig aan een goed zaakje, toen het sein kwam.

— Stil toch, Fatty, zei de man in rok luisterend, terwijl hij een schuwe blik naar het groene scherm wierp. Als de Moloch ons laat roepen dan is het altijd van belang.

— Ik zou maar wat voorzichtig zijn in mijn uitdrukkingen, mijnheer Jim Fraser, zo richtte zich de man met het grijze haar tot de dikzak, terwijl zijn koele, grijze ogen hem als het ware doorboorden. Het gaat mij natuurlijk niet aan, maar het wil mij voorkomen, alsof je ijver in de laatste tijd een weinig bekoelt. Je weet misschien, dat dit niet geheel en al ongevaarlijk is.

Jim Fraser, bijgenaamd Fatty, verbleekte en beet zenuwachtig een groot stuk van zijn sigaar af, terwijl hij met zijn dikke vingers op zijn knie trommelde.

Toen viel hij kwaad uit:

— Ik geef niemand het recht aan mijn ijver te twijfelen, Take Boneski.

Daaraan ligt het niet. Het ligt er aan, dat ik juist bezig was, een goed zaakje, een pracht van een zaak, een zaak om voor te knielen...

Hij hield plotseling verschrikt op, op het horen van een licht gerucht, dat van de zoldering scheen te komen.

Aller ogen waren plotseling op het groene scherm gevestigd.

Het gerucht werd sterker, en men hoorde nu iets als het geluid, dat een dalende of stijgende lift maakt, terwijl tegelijkertijd het zwakke lampje achter het groene scherm uitging.

Het was thans volkomen onmogelijk iets te zien van wat daarachter voorviel.

De zes mannen hoorden nu een zwakke, doffe bons, en toen hield het gerucht als van een glijdende lift op, en het bleef wel vijf minuten volkomen stil.

De kapiteins wisten zeer goed wat die stilte betekende, de geheimzinnige man, die daar zoëven achter het scherm was verschenen, en die zelf onzichtbaar was en steeds zou blijven, gebruikte die tijd om hun gelaatstrekken, fel beschenen door het licht, met de grootste nauwkeurigheid te bestuderen.

En zij wisten ook waarom dat was. Nauwelijks een paar jaren geleden had Raffles eens de weergalozige stoutmoedigheid gehad, onder een voortreffelijke vermomming, met vijf kapiteins binnen te dringen in een soortgelijke kelder, onder dezelfde omstandigheden, en hij had zich durven vertonen aan degene, die destijds de Moloch was, en die zijn leven had moeten geven in de electricische stoel. Sedertdien werden de grootst mogelijke voorzorgsmaatregelen genomen.

Na een tijd, die eindeloos scheen, klonk eindelijk een stem.

— Ik zie dat gij gereed zijt, aldus hoorde men. Ik ben de Moloch, en heet u welkom. Gij allen, op een enkele na, zijt pas aangesteld en gij zult moeten erkennen, dat gij die aanstelling niet uitsluitend aan uw verdiensten te danken hebt. Maar zwaar zijn in de laatste weken onze gelederen gedund, en het was nodig, personen aan te stellen, die eigenlijk nog geen blijk hadden kunnen geven hun nieuwe rang waardig te zijn. Ik doe u geen verwijten, daartoe heb ik nog geen reden. Ik breng u slechts feiten onder het oog en het zal alleen van u zelve afhangen, wanneer ik spoedig in staat zal zijn, u te prijzen voor uw ijver en uw schrandereid.

Er was even een korte pauze, omdat de Moloch zijn gedachten wilde rangschikken en overdenken wat hij verder te zeggen had.

Men hoorde duidelijk het trillen van woede in zijn stem, toen hij opnieuw begon:

— Ik zei, dat onze gelederen gedund zijn, kapiteins van de Bende. En ik behoef niet te zeggen, wat daarvan de reden is. Gij kent hem. Die reden heeft een naam, het is de naam van onze doodsvijand, van de man, die ons reeds herhaalde malen heeft kunnen bespotten, en aan wie het te wijten is, dat reeds dozijnen van onze beste mannen voor ons verloren zijn gegaan. John Raffles heet hij.

Het had bijna als een schreeuw geklonken, toen de Moloch die gehate naam uitsprak.

De meeste kapiteins waren verbleekt, en toch konden zij de man niet eens zien, die daar tot hen sprak.

De Moloch scheen enige tijd nodig te hebben om zich te herstellen, en hernam op doffe toon:

— Wij kunnen dit niet langer aanzien. Het mag niet langer geduld worden, dat een enkele man de spot met ons drijft, met een voortreffelijk georganiseerde bende, die jaren achtereen de beste politie van de wereld heeft kunnen tartten. Hij moet verdwijnen, hij moet ten onder gebracht worden, wat het ook moge kosten. Thans zal ik zelf tegen hem te velde trekken, en wee hem, wee hem, als hij in mijn handen mocht vallen. Ik verwacht uw voorstellen.

Dit laatste kwam zo onverwacht, dat de Kapiteins onrustig op hun stoelen heen en weer schoven en elkaar met schichtige blikken aanzagen.

Het was waar, dat vier hunner nog pas enkele weken de hoge rang van kapitein bekleedden, daar het noodzakelijk was geweest de geleden verliezen weer aan te vullen, en hoe begerig zij ook waren zich te onderscheiden: al hadden zij er hun hoofd voor op het blok moeten leggen, zij hadden de Moloch niets aan de hand kunnen doen, waardoor het mogelijk zou zijn geweest, zich van de onvindbare Raffles meester te maken.

Take Boneski, de Roemeen, had het langst de rang bekleed, was zelfs kapitein geweest onder de vorige Moloch, die was gevallen in de strijd, maar zelfs hij zocht, nu het hem zo plotseling gevraagd werd, tevergeefs naar een goed middel, om de sluwe avonturier in de val te laten lopen.

Hij wist zelfs niet waar Raffles zich op het ogenblik bevond, noch onder welk uiterlijk hij in New York vertoefde. Hoe zou het onder die omstandigheden mogelijk zijn hem te bestrijden?

Het was een volle minuut stil geweest, toen er achter het gazen scherm een lachje klonk, doordringend en schel, en daarop de stem:

— Ik had het wel gevreesd. Ik heb u eens op de proef willen stellen, maar een minuut schijnt voor u niet voldoende te zijn, om iets te bedenken. Kapi-

tein Take Boneski, hebt gij niets te zeggen?

— Wat zou ik kunnen aan de hand doen, Moloch? Dat zou slechts een herhaling zijn van vroegere pogingen om Raffles te vatten, en hij is te schrandder om, als een ezel, tweemaal over dezelfde steen te struikelen. Ik weet niets, ik zeg het eerlijk.

— Gij, Jim Fraser?

— Laat hem lopen, dat zeg ik, riep de dikke man uit, terwijl hij met de vuist op de tafel sloeg, zodat de anderen verschrikt naar het scherm keken.

— Wat is de bedoeling van uw woorden? klonk weer de stem, koel nu en snijdend.

— Wat mijn bedoeling is? Wel, dat wij goed zullen doen, ons zelve niet meer in de vingers te snijden. Het is heel mooi om een val op te stellen, en er het spek in te leggen, maar als je dan de pin zelf op de neus krijgt, dan begin je er aan te twifelen of je niet te doen hebt met een man, die door de duivel zelf beschermd wordt. En tegen zo iemand vecht je nu eenmaal niet.

— Je mening is dus, dat wij rustig met de armen over elkaar moeten blijven zitten, en afwachten, tot hij ons Genootschap opnieuw zal hebben verdelgd?

De stem achter het groenen scherm had nu een dreigende klank, maar de dikke man scheen er zich ditmaal niet door te laten beïnvloeden, en vervolgde met stemverheffing:

— Laten wij ons houden aan onze eigen onderneming. Laten wij doen of hij niet bestaat, en ik zou wel eens willen zien, dat hij ons nog kwaad doet. Wij hebben genoeg geheime plaatsen voor onze bijeenkomsten, waar hij onmogelijk kan doordringen, al is hij nog zo knap, en wij kunnen doorgaan onze zaakjes te beredderen. Vroeg of laat zal hij wel in handen van de politie vallen en dan...

Maar nu viel de stem hem blijkbaar in hevige drift in de rede:

— Genoeg. Zwijg. Ik wil er niet meer van horen. Is dit de taal van een kapitein van onze Bende? Vroeg of laat zal Raffles wel in handen van de po-

litie vallen, zeg je? Men kan evengoed op het vergaan van de wereld wachten. Ik geloof, dat ik reden zal krijgen, ontevreden over je te zijn. En misschien weet je wel, wat de ontevredenheid van de Moloch betekent.

Het gelaat van Fatty vertrok zich op een merkwaardige wijze, en kreeg dikke rimpels en plooiën, waarin zijn te dicht bijeenstaande ogen bijna geheel verzonken.

Hij was asgrauw geworden en stotterde nu:

— Het spijt me als ik iets miszegd heb. Ik heb eerlijk mijn mening te kennen gegeven. Raffles willen vatten, dat is de zee met je handen willen leegscheppen. En omdat het onmogelijk is, daarom alleen zei ik, dat wij het niet moeten proberen en onze tijd beter moeten besteden. De zaken lijden er onder. Het begon al met de mislukking van ons zaakje met Kaldrup, en zijn dochter Sigrid. Dat had ons een milioen moeten opleveren, Raffles heeft het in de war gestuurd, en wij weten nu niet eens waar die rijke kerel ergens zit.

— Ik weet het, hernam de Moloch koeltjes. En te zijner tijd zal ik van die wetenschap gebruik maken. Maar voor ik mij met hem opnieuw bemoei, moet er met Raffles afgerekend zijn. En daar ik zie, dat gij geen van allen enig voorstel weet te doen, zo wil ik u het mijne mededelen.

De Kapiteins gingen een weinig ver-zitten en tuurden naar de gazen wand, alsof het mogelijk ware, daarachter iets te zien van de gelaatstrekken van de machtige, aan allen onbekende aanvoerder.

En toen begon hij opnieuw te spreken, met datzelfde geforceerde, hoge stemgeluid:

— Wanneer men een man als Raffles wil aanvallen, dan moet men trachten in de eerste plaats zijn zwakke zijden te vinden.

— Hij heeft er geen, riep Fatty uit.

De anderen wendden schichtig even hun hoofd in zijn richting, en de jongste van de aanwezigen trilde op de stoel, waarop hij zat.

Nog nooit was het voorgekomen, dat iemand het gewaagd had, de Moloch in de rede te vallen.

Het bleef verscheidene ogenblikken doodstil, totdat weer de stem achter het scherm klonk, snijdend als een mes:

— Wanneer mijnheer Jim Fraser nogmaals een opmerking maakt, terwijl ik aan het woord ben, dan zal ik genoodzaakt zijn, hem te bewijzen, dat er nog een reglement bestaat. En ik vrees, als hem dit eenmaal bewezen is, op de wijze, die hem bekend kan zijn, dat hij dan nooit meer in de gelegenheid zal komen zijn mond voorbij te praten. Al bekleed ik pas sedert een paar maanden deze hoge rang, ik zal, bij satan, geen inbreuk dulden op wat is vastgesteld en voorgeschreven. Hebt gij mij begrepen?

Jim Fraser had het maar al te goed begrepen; dat bleek uit zijn gebukt hoofd, en de plotselinge bleekheid, die zijn dik hoofd had overtoegen.

De Moloch scheen even te willen genieten van de uitwerking zijner woorden, en ging toen op een geheel andere toon weer voort:

— Ik zei, dat een man als Raffles slechts is aan te tasten in zijn zwakste punten. Kapitein Fraser meende daarop de opmerking te moeten maken, dat Raffles ze niet heeft. Ik echter houd het tegendeel vol, geen mens is feilloos. Ook hij heeft zijn tekortkomingen, en juist daarop moeten wij hem aanvallen.

De spreker wachtte even, blijkbaar om te zien hoe de kapiteins over zijn woorden dachten en hernam:

— Die zwakheden van Raffles zijn in de eerste plaats zijn ridderlijkheid, zijn behoefte om voor de zwakken in de bres te springen, ten tweede zijn zucht naar romantiek, en ten derde, in verband hiermede, zijn behagen in avonturen, vooral wanneer zij met gevaar gepaard gaan. Welnu, uit zijn ridderlijkheid en zijn zucht naar romantiek zullen wij het wapen smeden, dat hem moet vellen. Men zegt, dat Raffles' hart gepantserd is tegen zachte aandoeningen, zoals, bijvoorbeeld de liefde ener vrouw. Wij zullen eens zien of dat pantser niet doorbringbaar is. Indien hij werkelijk weer-

stand weet te bieden aan de onweersaanbare bekoorlijkheden en de zachtheid van de vrouw, die ik hem tegemoet zal voeren, die ik op zijn pad zal stellen, dan ben ik niet langer waard uw leider te zijn, en ik wil het veld ruimen voor een man, die blijken geeft het ware karakter van Raffles beter te doorgronden dan ik het vermocht.

De stoel achter het scherm kraakte even, alsof de Moloch ging verzitten of opstond, hij kuchte even, en hernam met stemverheffing:

— Ik geloof te mogen betwijfelen of een uwer ooit heeft gehoord van de vrouw, die ik op het oog heb. Welnu, ik wil u aan haar voorstellen. Zij zal aanstonds in uw midden zijn om nader met u te beraadslagen. Maar ik wil haar nu reeds met enkele woorden u doen kennen, zij is een zeer speciale beschermeling van mij en zal een waardig lid van ons genootschap zijn.

Haar naam is Bianca Kirilef. Zij is de dochter van een Bulgaarse vader, die in de gevangenis gestorven is, zo goed als krankzinnig. Haar moeder was een duivelin. Ik kan het weten, want ik heb haar van zeer nabij gekend. Welnu, ik zeg u, dat die vrouw een engel was, vergeleken bij het schepsel, waaraan zij het leven heeft geschonken.

Hij werd op dit ogenblik onderbroken door een plotseling, schallend lachen, dat uit de hoge scheen te komen en zo plotseling kwam, zo onheilspellend klonk, al kwam dat lachen ook van een vrouw, dat de Kapiteins daar rondom de tafel, elkaar met schuwe blikken aanzagen, en zich onrustig op hun stoelen bewogen.

Het was duidelijk, dat daar ergens achter het scherm ditmaal nog een tweede persoon moest zijn, een vrouw, die daar zo luid en doordringend had gelachen.

De Moloch scheen met een hees keelgeluid even mede te lachen, en ging toen voort:

— Gij hebt haar instemming reeds gehoord. Bianca Kirilef is uit de krachten der hel, naar mijn inziens, hier op aarde gezonden, om de mensen te verderven, en meer in het bijzonder de

mannen. Haar heb ik voorbestemd om de strijd te gaan voeren met Raffles, en zij zelve zal u aanstonds van alles op de hoogte brengen, en u de plannen mededelen, die wij tezamen beraamd hebben. Want weet het, dat zij de enige levende ziel is, die weet wie de Moloch is, en dat gij haar gehoorzaamheid verschuldigd zijt, alsof ik zelf de bevelen verstrekt. Bianca Kirilef, gij wordt verwacht. Ik neem afscheid, neem mijn plaats in en treed binnen.

Het werd plotseling geheel donker in de kelder. Met een zacht geruis scheen het scherm even op te schuiven, er klonken bijna onhoorbare schreden, de lift schoof omhoog, het geluid stierf weg, en toen het weer licht werd stond er

voor het scherm een jonge vrouw, van een wonderbaarlijke, lieflijke schoonheid, als geen van die mannen, waarvan er verscheidene toch veel gereisd hadden, nog ooit had gezien.

Die mooie, jonge vrouw deed een paar stappen naar voren, glimlachte zodat al haar prachtige sneeuw witte tandjes zichtbaar werden, en zei met een stem, die zacht was en lieflijk als muziek:

— Ik ben Bianca Kirilef, en ik kom u mijn hulp bieden, om John Raffles, de onvindbare gentleman-dief, dood of levend te vangen. Het liefst levend, want heerlijk moet het zijn, om een man als Raffles de marteldood te kunnen zien ondergaan.

HOOFDSTUK IV

RAFFLES MAAKT KENNIS

Raffles stond met de brief in zijn hand, dichtbij het raam in zijn werkkamer in de villa, die hij thans met Brand en Henderson in het Oosten van New York bewoonde, want de schemering begon reeds te vallen en het was niet zo gemakkelijk het fijn kriebelige schrift van de spoorwegkoning Olaf Kaldrup te ontcijferen.

Toen hij de brief geheel had uitgelezen, wendde hij zich tot Brand, die

midden in de kamer in een gemakkelijke stoel zat te roken en zei:

— Ik wilde, dat Kaldrup naliet, mij brieven te schrijven.

— Hoe wil je hem dat beletten? Het is vrij duidelijk, dat een man, wie je zulke grote diensten hebt bewezen, behoefte gevoelt, nu en dan zijn hart bij je uit te storten. Je hebt, om te beginnen, zijn leven gered, zijn dochter bevrijd, en tenslotte hem een miljoen

dollar in de zak laten houden, hij beschouwt je natuurlijk als zijn beste vriend.

— Ik houd het niet erg op die vriendschap, zei Raffles koeltjes. In ieder geval is ze niet geheel en al wederkerig. Zijn dochter Sigrid is een heel lief meisje, met uitstekende karaktereigenschappen, en ik ben zeer blij, dat ik haar uit de handen van de Bende van het Kwade Oog heb kunnen redden, maar haar vader is een hardvochtige vent, die zijn rijkdommen heeft verkregen ten koste van veel lijden, niet van hem, wel te verstaan, maar van duizenden anderen.

— Hij heeft zijn dochter zielslief, Edward, zei Brand zacht.

— Dat gevoel schrijf ik dan ook op zijn credit, hernam Raffles kortaf. Het is ook ongeveer het enige aantrekkelijke in hem, als ik zijn persoonlijke moed uitzonder, die zeker evenmin te miskennen valt. Hij wil naar New York terugkomen.

— Schrijft hij dat? riep Brand verschrikt. Maar dat is gekkenwerk, zou ik zeggen. Hij zou zijn leven hier nog geen ogenblik zeker zijn, zolang wij de gehele bende niet hebben ten onder gebracht.

— Juist, en daarom is het zo onverstandig van hem de zaken te willen forceren. Luister maar eens wat hij schrijft.

Raffles bracht de brief opnieuw voor zijn ogen en begon met zijn klare en duidelijke stem voor te lezen:

« Waarde Heer Duncan,

Gij staat mij zeker wel toe, u aan te spreken met de naam, die gij mij hebt opgegeven, en waaronder gij thans te New York verblijf houdt. Ik schrijf u, omdat ik gaarne van u zou willen weten, of het niet bijna tijd wordt naar New York terug te keren. Ik kan volstrekt niet inzien, welk gevaar mij daar thans nog zou kunnen bedreigen, en mijn dochter is het bijna met me eens. Niet geheel en al, dat geef ik toe, maar ze is dan ook een vrouw. Ik kan en ik wil niet langer van mijn zaken wegblijven, die zonder mij in de war zouden lopen, en ik verzoek u dringend mij toestemming te geven, naar de stad terug te

keren, waar al mijn denken op het ogenblik reeds vertoeft.

Ik weet zeer goed, dat ge mij zult tegenwerpen: « die toestemming behoeft ge niet », maar ik zal toch niet gaarne iets doen, zonder u van te voren daarin te hebben gekend. Het is hier in El Pazo merkwaardig genoeg, als ge wilt, en mijn kind amuseert zich ten zeerste met alles wat zij hier voor vreemds ziet, maar het is toch, wel beschouwd, een stad die buiten de beschaving ligt, met zijn half-Mexicaanse, half Indiaanse bevolking.

Ik zou hiermede kunnen besluiten, wanneer ge mij niet verzocht hadt, zelfs de geringste bijzonderheden te melden, die mij hier wedervaren, en daarom, ofschoon ik vast overtuigd ben, dat het tijdverspilling is om het u mede te delen, schrijf ik u even, dat we een paar dagen geleden hebben kennis gemaakt met een charmante familie uit het Zuiden, bestaande uit vader, moeder en dochter, die voor hun plezier een rondreis door het Noorden van Mexico maken, overal waar zij het belangwekkend vinden een paar weken blijven en dan weer verder gaan. De vader is oudgediende uit de eerste wereldoorlog en zijn naam is Henry Woodward. Het meisje, Bianca Woodward, is van een verwonderlijke schoonheid, en zij en Sigrid zijn reeds de beste vriendinnen van de wereld. Ik zie dat heel graag, want Bianca is niet alleen knap, maar een lief, zacht goedhartig meisje. Ik zal mij maar niet wagen aan een beschrijving van haar mooie, blauwe Madonnaogen, met hun zielvolle blik, anders zoudt gij mij zeker voor een oude dwaas aanzien, wat ik ongetwijfeld zou verdienen. Meld mij eens uw oordeel over mijn terugkomst, en aanvaard onze beste, dankbare groeten. »

* * *

Raffles vouwde de brief langzaam dicht, en wierp een blik over de vrij grote voortuin naar de eenzame verlaten straatweg, waar hier en daar de lanterna's begonnen te pinken.

— Wat denk je te doen? vroeg Brand na enige tijd.

— Ik blijf het gevaarlijk vinden, dat hij nu al terugkomt, antwoordde Raffles peinzend. Intussen zie ik zeer goed in, dat men een man van zijn geestkracht en zijn ontembare werklust niet zonder schade zulk een lange, onvrijwillige vacantie kan opleggen. Er zal dus niet veel anders op overschieten, dan hem mijn « toestemming » zoals hij het noemt, en blijkbaar zonder een schijn van ironie, niet langer te onthouden.

— Hij praat in deze brief niet meer over de politie, Edward.

— Misschien geneert hij zich een beetje voor zijn al te grote voortvarendheid. Waartoe het ook nodig was, dat hij vanuit El Pazo, waarheen wij hem voorzichtigheidshalve gezonden hadden, om hem buiten het bereik der New Yorkse bandieten te houden, aan de politie hier moest verzoeken een oogje te houden op zijn huis en zijn bezit, is mij een raadsel. Hij had, om te beginnen kunnen weten, dat ik dat wel zou doen, en dat al dat geschrijf er maar toe moest bijdragen zijn verblijf daarginds bekend te maken, juist aan die soort van lieden, voor wie het een geheim moest blijven. Het is toch maar al te bekend, dat er bij de post, de spoorwegen, de telegrafie, en verscheidene andere staatsdiensten, ja zelfs bij de politie, elementen zijn, van wie met stelligheid kan worden aangenomen, dat ze in geheime verbinding staan met het hoofdkwartier van de Bende.

— Gelukkig is hem nog niets overkomen, daarginds, meende Brand te moeten opmerken.

— Nog niet, maar wat niet is, kan nog komen, al wordt het dan ditmaal in ongunstige zin bedoeld.

— Wat denk je van die nieuwe kennissen?

— Wat wil je dat ik er van denk? De naam Woodward is tamelijk wel bekend in Amerika. Er zijn er zeker wel duizend van die naam. De voornaam Henri heeft ook niets, dat aanspraak kan maken op merkwaardigheid. Van de vier mannen heet er toch stellig een

Henry of Harris. Intussen, van rondtoerende Amerikanen moet ik niet veel hebben. Er zijn heel wat avonturiers en afzeters onder die zogenaamde Zuid Amerikaanse toeristen.

— Ik geloof, Edward, dat je ditmaal je argwaan toch wel wat overdrijft, hernam Brand lachend, die was opgestaan, en zich naast Raffles had geplaatst.

Tezamen keken zij enige tijd naar buiten, totdat Raffles weder begon te spreken:

— Zeg mij eens eerlijk, Charles, wat zullen wij doen? Wij hebben vele overwinningen behaald, en zouden nu zonder gewetensbezwaren op onze lauweren kunnen gaan rusten. Hoe denk je er over, op deze plek een streep onder de rekening te halen en haar voor afgesloten te verklaren?

Brand hief snel het gelaat naar dat van Raffles op, en zei op een toon van ongelooft:

— Dat zeg je toch zeker niet in ernst?

— Ik laat het van jou afhangen, Charles, of het ernst zal zijn.

— Dan weiger ik, riep de jongeman opgewonden. Ik heb nog geen week geleden in levensgevaar verkeerd, erger dan iemand zich kan voorstellen, door een misdadige aanslag van die schurken en toch zou ik nu liever een vinger missen, ja, mijn hand, dan de strijd op te geven tegen dat gespuis, terwijl wij op het punt staan, de overwinning te behalen.

— Nu, zover zijn we nog niet, hernam Raffles glimlachend. Zolang niet ontdekt is wie de Moloch is, en ik ben de eerste om het schier onmogelijke van die taak te erkennen. Maar het verheugt mij toch je zo te horen spreken. Ik wilde je alleen maar even op de proef stellen en mij voor een deel ontlasten van de verantwoordelijkheid, die op ons hierblijven drukt. Ik stel jouw leven en dat van Henderson voortdurend in de waagschaal en...

— En jouw eigen leven, Edward?

— Daar heb ik zelf over te beschikken.

— Wij over het onze, en wij willen het graag geven voor de zekerheid eens en voor altijd een einde gemaakt te

zien aan het bestaan van de Bende.

— Ik wist wel, Charles, dat je er zo over zou denken, hernam Raffles, terwijl hij Brand met zijn licht grijze ogen recht in het gelaat zag, en zijn hand vatte.

— En wat die Kaldrup betreft, het zou mij weinig helpen of ik hem afried weer hier terug te keren, hij moet dus maar zelf doen wat hij het beste acht.

— Ben je niet bang, Edward, dat iemand daarginds te El Pazo je adres heeft kunnen lezen op een van de brieven, die hij je zond?

— Als hij geen zeer grote onhandigheden heeft begaan, dan bestaat er geen vrees voor. Bovendien weet je dat zijn brieven niet aan de villa hier, maar aan een Postbox op naam van Duncan werden bezorgd. Neen, van die kant kan er geen vrees voor ontdekking van mijn identiteit bestaan. En nu is het zo donker, dat wij niets meer kunnen zien, ik stel voor een wandeling te maken.

* * *

Zes dagen later vertrok Raffles zeer onverwacht naar de Mexicaanse grensstad El Pazo.

Het was zo plotseling in zijn werk gegaan, dat Brand er als het ware door overrompeld was.

Diezelfde ochtend tegen het uur van de lunch, was er een vrij uitvoerig telegram van Sigrîd Kaldrup gekomen, waar in het meisje aan Raffles mededeelde dat haar vader plotseling vrij ernstig ongesteld was geworden, juist toen hij het voornemen had opgevat naar New York terug te keren, en de wens had geuit, Raffles te zien (mijnheer Duncan, zoals hij in het telegram genoemd werd), in wie hij zulk een bijzonder groot vertrouwen stelde.

Na de ontvangst van het telegram had Raffles geen seconde gearzeld, dadelijk alles voor de reis in gereedheid te gaan brengen.

Hij had zijn hulp aan Kaldrup toegezegd totdat hij volkomen buiten gevaar zou zijn, de spoorwegkoning scheen zijn bijstand thans nodig te hebben, het onbeschermd jonge meisje riep hem in

die haar onbekende, vrij onbeschaafde stad aan haar zijde, hij kon en mocht dus niet aarzelen.

Brand had aangaande de zaak een enigszins andere opvatting.

Die ziekte van Olaf Kaldrup stond hem allesbehalve aan. Hij had de spoorwegkoning steeds gekend als een man met een schier onverwoestbare, ijzersterke gezondheid. Wat was het voor een ziekte, die hem zo plotseling overvallen had? Het jonge meisje gewaagde er niet van in haar telegram. Brand zelf echter niets tegen Raffles, wel begrijpend, dat deze eenvoudig de schouders zou ophalen en hem zou uitlachen.

Raffles nam geen andere voorzorgen dan zich van zijn beste revolver te voorzien en toog des namiddags reeds op reis, om met een slaapwagen die nacht en nog verscheidene nachten daarna door te reizen, en, als alles goed ging, zes dagen later, misschien vijf, te El Pazo aan te komen.

Maar toen Raffles een uur het huis uit was, na Brand op het hart te hebben gedrukt gedurende zijn afwezigheid niets op eigen gezag tegen de Bende te ondernemen, en rustig zijn terugkomst af te wachten, toen hij de zaak aan Henderson uitlegde, toen werden er in de villa nog geheel andere klanken vernomen.

Want de reus liep bulderend heen en weer, zijn zware vuisten gebald, en bezwoer bij alles wat hem lief was, dat zij mylord niet hadden mogen laten gaan want dat hem daarginds onder dat brune ontuig, zoals hij de Mexicanen niet zeer vleierend noemde, zeker een onheil zou dreigen.

Zijn ongerustheid stak Brand aan, die al zijn angstige voorgevoelens bij zich voelde wakker worden, en het einde van de geschiedenis was, dat de beide mannen een kwartier later in allerijl met de strikt noodzakelijke bagage naar het station reden, waar zij weliswaar te laat aankwamen om de nachttrein nog te halen, maar niettemin in de volgende trein stapten, al zou die hen slechts tot Baltimore brengen, voortgezweept als ze eensklaps werden door de onweerstaanbare aanrifting van de ver-

plaatsen in dezelfde richting welke Raffles enige uren te voren was ingeslagen.

Henderson noemde het telegram kortweg gefantaseerd, bestemd om Raffles in een valstrik te lokken, en al ging Brand niet zover, al zag hij het gevaar, dat Raffles dreigde nog slechts als een vage schim, ook hij gevoelde dat er iets in de lucht hing, dat rampen voorspelde...

Raffles reisde intussen voort, dag-in, dag-uit, zonder het minste vermoeden, dat zijn beide trouwe vrienden hem op de voet zouden volgen, nu eens met een tussenruimte van slechts weinige uren, dan weer met een speling van een kwart etmaal.

Een enkele keer, dat was in Oklahoma, zaten zij hem zo dicht op de hielen, dat de express waarin Raffles zat, slechts een oponthoud van een uur had behoeven te hebben, om hem te kunnen achterhalen.

Maar hij wist daar niets van, en hij zou het pas later vernemen.

Hij zat rustig in zijn eerste-klasse coupé, zonder heel veel aan de heer Kaldrup te denken, en verdreef zich de tijd met kijken uit het brede raam, naar het prachtige landschap, hetwelk de trein doorsnelde, kaartspelen met zijn medereizigers, wanneer het landschap eentonig werd, slapen en lezen.

Maar de vijf dagen verstreken, en tegen de middag van de zesde dag stapte Raffles uit de trein, op het perron van het tamelijk vuil perron van El Pazo, waar hij onmiddellijk omringd werd door een troep luid schreeuwende, en schijnbaar dreigende, tot de tanden gewapende bandieten, met vervaarlijk zwarte snorren en geweldige punthoeden, die door zijn ervaring echter dadelijk werden gestempeld tot wat zij werkelijk waren, eerzame, brave kruiers.

Hij baande zich met zijn klein handvalies niet zonder moeite een weg door die lieden heen, die allen hun handen naar zijn bagage uitstrekten, en elkaar met woorden en gebaren te lijf gingen, en wilde het station al verlaten, toen een ranke meisjesgestalte hem tegemoet trad, welke hij aanstonds herkende.

Het was de blonde Sigrid Kaldrup, een beetje bleker dan anders, die hem haastig tegemoet trad en hem de hand toestak.

— Gij hier, miss Sigrid? vroeg Raffles verbaasd en ietwat ongerust. Er is toch niets ernstigs gebeurd?

— Neen, de toestand is stationair, zei het meisje. Er bestaat geen onmiddellijk gevaar. De dokter is er een uur geleden nog geweest. Ik ben heel blij dat u gekomen zijt. Eigenlijk had ik er wel wat op gerekend. Gij zijt altijd zo hulpvaardig voor ons geweest.

Zij zei de zinnen op korte, afgebeten wijze, als iemand die zeer zenuwachtig is.

Raffles keek haar een ogenblik hoofdschuddend aan, met haar hand nog altijd in de zijne, en zei toen ernstig:

— Was het wel verstandig uw vader alleen te laten?

— Er is een verpleegster bij hem. En Bianca is er ook. Zij is mij van heel veel nut geweest in deze akelige tijd. Ik zou niet weten wat ik had moeten doen als ik haar steun niet gehad had. Ik ben naar het station gekomen omdat ik de spanning niet langer kon uithouden.

— Dat is heel lief van u, maar toch, ik had liever gewild, dat gij thuis waart gebleven. Welke naam draagt de ziekte van uw vader?

— Dat weet de dokter zelf nog niet goed. Hij weet niet wat hij er van maken moet. Het is een soort koorts, niet heel erg hoog, en hij ijlt dan ook volstrekt niet, maar hij kan bijna niet lopen en zich nauwelijks bewegen.

— Vreemd, rompelde Raffles half voor zich heen. Is dat zo onverwacht opgekomen?

— Ja, heel onverwacht, hij had 's ochtends nog met mij gewandeld, 's namiddags kregen wij bezoek van de Woodwards, en des avonds na het diner klaagde hij over hevige pijn in het hoofd, neiging tot braken en duizeligheid.

— Had hij dat ooit vroeger gehad?

— Nooit.

— Bleven de woodwards dineren?

— Ja, maar zij zijn natuurlijk spoedig weggegaan, toen vader zich zo on-

lekker ging gevoelen. Maar Bianca kwam de volgende ochtend dadelijk horen hoe het met hem stond.

— Wanneer kwam de dokter?

— Laat in de avond. Vader wilde er eerst niets van horen en ik was wel verplicht, op mijn eigen houtje om een dokter te telefoneren, de beste in deze stad, die er maar te krijgen was.

— Uw vader had immers plannen gemaakt om terug te keren?

— Ja, wij zouden juist de volgende dag naar New York zijn teruggegaan.

— En dat werd hem toen belet door die plotselinge ziekte? vulde Raffles de zin aan.

Er had zich een diepe rimpel in het midden van zijn voorhoofd boven de neuswortel gegroeefd. Zijn ogen hadden een ernstige uitdrukking gekregen, terwijl hij enige tijd zwijgend naast het meisje bleef voortlopen.

De villa, welke Kaldrup gehuurd had, bevond zich op nauwelijks tien minuten lopen van het station in een der buitenwijken.

Pas toen de villa, een wit gebouw, met slechts een enkele verdieping, en waartoe een groot terras toegang gaf, in het zicht kwam, zei Raffles, terwijl hij plots het hoofd ophief:

— Waren de Woodwards van plan in uw gezelschap naar New York terug te keren?

— Ja. Zij begonnen genoeg te krijgen van het rondtrekken en verlangden naar huis.

— Ik meende dat zij uit het Zuiden waren?

— Dat zijn zij ook, maar tegen de herfst gaan zij altijd naar New York, om daar tot de volgende lente te blijven.

—Zij schijnen dus nu hun oorspron-

kelijk plan gewijzigd te hebben?

— Ja, Bianca wilde volstrekt de dag afwachten dat mijn vader weer helemaal beter zou zijn.

— Hoe kwam u er toe, mij het telegram te zenden?

— Dat heb ik op eigen initiatief gedaan.

— Weet ge dat héél zeker? Denk eens goed na.

— Laat eens zien, wacht, ik weet wel, dat Bianca mij vroeg of vader in het geheel geen bloedverwanten of intieme vrienden te New York had, die ik moest verwittigen.

— En hebt ge toen mijn naam genoemd? vroeg Raffles snel.

— Hoe kunt ge zo iets denken, riep het meisje op verontwaardigde toon. Ik heb in het geheel geen naam genoemd.

— Maar daarop hebt ge dadelijk het telegram verzonden?

— Bijna onmiddellijk.

— Zijt ge alleen naar het postkantoor gegaan?

— Ja, alleen. Maar waarom vraagt ge mij dat alles toch? Wat is de bedoeling van al uw opmerkingen?

— Dat kan ik u zelf nog niet zeggen, Miss Sigrid. Er is alleen iets zo raadselachtigs in dat plotselinge ziektegeval. Nu, wij zullen wel zien, hier is het huis.

Beiden betraden het bordes en op de bovenste trede trad hun Bianca Woodward tegemoet. Sigrid stelde haar onmiddellijk aan de nieuwe bezoeker voor onder de naam Duncan, en Raffles moest bekennen, dat hij zelden een jonge vrouw van zulk een lieflijke bekoorlijkheid had gezien, als dit wondermoede, blonde meisje met haar diep-blauwe ogen, die hem met zulk een zachte glans aankeken.

Hoofdstuk V

BRAND EN HENDERSON KIJKEN GOED UIT!

Wij zeiden reeds, dat Brand en Henderson tijdens hun zo plotseling ondernomen reis naar El Pazo herhaalde malen de trein waarin Raffles zat, met slechts weinige uren tussenuimte, en soms nog minder benaderden.

Twee malen had Brand er aan gedacht, de treinreis te onderbreken, en een snelle auto te huren, maar hij had het plan weer op moeten geven, wel beseffend, dat zelfs een renwagen op de tamelijk slechte wegen in het Zuiden niet in staat zou zijn, een bliksemtrein in te halen, die met een snelheid van bijna honderd km. per uur voortstoot.

Dergelijke dingen zijn mogelijk op een gladder, breder weg, en met een trein, die niet tot de expresse-klasse behoort, maar met deze kolos, die in bliksemsnelle vaart voortrolde, behoefde men het niet te ondernemen.

Toch was er nog iets anders dat Brand er van weerhield, zijn plan ten uitvoer te brengen, en dat was de vrees, dat Raffles wel eens volstrekt niet ingenomen kon zijn met zijn bemoeiing.

Waarop steunde zijn onverwacht vertrek ook anders dan op vage vermoedens, die wel eens geen reden van bestaan konden hebben, die feitelijk op niets berustten?

Het was immers heel goed denkbaar, dat de spoorwegkoning Olaf Kaldrup te

El Pazo inderdaad ziek was geworden. Hij mocht dan een krachtig man zijn, hij was toch niet jong meer, en zelfs de sterkste gestellen waren vaak niet bestand tegen de invloed van het klimaat daarginds, dat zich vooral doet gelden bij de overgang van zomer in herfst, als kwaadaardige dampen uit de moerassen opstijgen, en de geduchte steekvliegen hun fatale arbeid verrichten.

En dat zijn dochter dan op verzoek van haar vader de man liet ontbieden, die hem op zeer duidelijke wijze zijn bescherming had getoond, inplaats van een beurskennis, die er zich al bitter weinig om zou bekommeren of hij levend of dood was, wat school daar eigenlijk voor bizonders in?

En toch, ondanks dit alles, Brand kon zijn ongerustheid onmogelijk van zich afzetten. Het telegram, die onverwachte ziekte, die reis van Raffles naar een stad ver buiten het grote verkeer gelegen, aan de Mexicaanse grens, en waar iedere misdaad zeer gemakkelijk in het geheim kon worden gepleegd, het kon hem niet loslaten, terwijl Henderson letterlijk geen rust of duur meer had, zodat de beide mannen dan ook het besluit hadden genomen, in ieder geval naar El Pazo door te reizen, en daarginds over Raffles te waken, zonder zich echter aan hem te vertonen.

Reeds de naaste toekomst zou leren, hoe goed zij vooral aan dat laatste gedaan hadden...

Zij bereikten de stad, waar Kaldrup en zijn dochter verblijf hielden, omstreeks drie uren, nadat Raffles er was aangekomen, dat wil zeggen tegen het vallen van de avond.

Zij waren vermoeid en hongerig, maar toch was hun eerste werk, zich voorzichtig te gaan overtuigen van de plek, waar de witte villa van de spoorwegkoning gelegen was.

Zoals gezegd bevond deze zich nauwelijks tien minuten gaans van het station en voorzichtig informierend bij enkele rustbewaarders, (zij wachtten er zich wel voor lieden aan te spreken, die er meer Amerikaans dan Mexicaans uitzagen, louter uit vrees, zich toevallig tot een bendelid te wenden en aldus bij de duivel te biecht te gaan,) leerden zij de juiste plek kennen.

En pas toen zij zich met eigen ogen overtuigd hadden, en het witte huis uit de schemering hadden zien opdoemen, keerden zij naar de stad terug. Een kwartier later was er van de elegant geklede toerist en van zijn bediende niets meer over.

Want toen hadden zij zich, in een der achterbuurten, in een winkeltje van een Poolse Israëliet, die er niet aan dacht, naar hun beweegredenen te vragen, omdat hij een goed zaakje deed, ontdaan van die kleren, die hier onbruikbaar zouden zijn, en zich gestoken in de tamelijk versleten dracht van een Mexicaanse gaucho.

Het is waar, dat alleen Brand een weinig Spaans sprak, voldoende om zich verstaanbaar te maken, en dit had achterdocht kunnen wekken, ware het niet, dat er zich, vooral in de maand September, onder gauchos heel wat mannen van andere nationaliteit bevinden, om wie de « haciendahouders » als het ware vechten, in de tijd van de « round-ups », wanneer op iedere hoeve de tuintuizenden stuk hoornvee van heinde en verre door de cowboys op hun snelle paardjes moeten worden bijeengedreven in de kraal, opdat de in dat jaar geboren kalveren voorzien zullen kunnen

worden van hun brandmerk van de eigenaar.

Bepaald vertrouwenwekkend zagen de beide mannen er na hun gedaanteverwisseling niet uit, met hun rode trui vol vlekken, hun wijde broek van leder, aan de voorkant en terzij met schapenvacht bekleed, de grote vierkante zakdoeken, die in een punt op hun rug neervielen en hun suikerbroodvormige hoeden.

Met een zeer eenvoudig maar afdoend middel, rode pijpjaarde, hadden zij hun gelaat een roodbruine kleur weten te geven, alsof het maanden lang door de zon verbrand was geweest en hun wenkbrauwen en oogharen met zwart krijt aangezet.

Het behoeft ternauwernood te worden gezegd, dat beiden op de rechterheup in een lederen holster, een van die zware colts droegen, die de voornaamste uitrusting van de cowboy vormen, en hen maar hoogst zelden verlaten, zelfs niet in de steden, waar zij ze toch zeker niet behoeven te gebruiken tot afweer van « coyoten », wild geworden stieren en hier en daar zelfs nog beren en ander verscheurend gedierde.

Pas toen zij hun eigen kleren hadden achtergelaten in handen van een uitdrager, die niet anders gedacht moet hebben of hij had een paar voortvluchtige misdadigers in zijn duister, smerig winkeltje ontvangen, gingen zij hun honger stillen in een wijnhuis, dat er niet al te verdacht uitzag.

In het wijnhuis, waar zij een schraal maal gebruikten, en dat tevens een soort logement bleek te zijn, konden zij onmogelijk spreken over de zaak, die hun gedachten zo zeer bezig hield, want zij waren omringd door een groot aantal gauchos, waarvan het in de stad El Pazo op dat ogenblik scheen te wemelen, en die binnen enkele weken, dagen wellicht, naar alle richtingen gestoven zouden zijn om hun inspannend, moeilijk beroep te gaan uitoefenen, in dienst van deze of gene rijke veehouder, die soms drie of vier losse drijvers tegelijk aannam.

Nu en dan werd er een nieuwsgierige vraag tot hen gericht, waarop Brand met een paar nietszeggende antwoorden bescheid gaf.

Er was slechts één zaak waarvoor hij bevreesd was, namelijk dat zijn reusachtige gezelschap, die in een prikkelbare gemoedsstemming was, ruzie met een van deze mannen zou zoeken op een ogenblik, dat men zeer slecht gekozen moest achten.

Henderson scheen dit zelf wel te begripen, want hij bleef zwijgend doorteten ondanks de geduldige pogingen van een paar beschilderde dames, zoals men ze plotseling bij dozijnen kan zien komen opdagen op alle plekken, waar veel mannen bijeen zijn, die binnenkort zeer veel geld zullen verdiend hebben, om hem aan het praten te krijgen.

Maar nu en dan moest toch een gevoelige trap op zijn tenen onder de tafel of een waarschuwende blik van Brand, over diens wijnglas heen, hem er van terughouden, woedend op te springen en zijn mening te zeggen aan een van die kerels, die hem schenen te bespotten.

Toen zij hun maaltijd beëindigd hadden en voor die nacht een onderdak in hetzelfde logement hadden weten te krijgen, wat moeilijk genoeg was gegaan, staken zij een van die dunne, goedkope, en lange Mexicaanse sigaren op, die naar vochtig, brandend stro smaken, verlieten het wijnhuis, en richtten als bij onderlinge afspraak hun schreden naar de buitenwijken, en gingen de weg op, die naar de villa van Kaldrup voerde.

Het was reeds volkomen duister, en de straat verlichting liet hier heel wat te wensen over.

Toen zij het witte huis op zo wat honderd passen genaderd waren, bevonden zij zich volkomen alleen.

Het huis lag op een lage heuvel, ongeveer dertig meter van de weg, en Brand maakte aanstonds de opmerking, dat Raffles ook weer bij de keuze van dit verblijf een bewijs had gegeven van zijn doorzicht en niets over het hoofd ziend beleid.

Immers, uit een strategisch oogpunt gesproken was het huis zeer gunstig gelegen. Men kon van alle vensters uit, de omtrek goed overzien, en het was schier onmogelijk het gebied van de villa te betreden zonder dat het werd opgemerkt, tenminste overdag, en evengoed in de talrijke, heldere maannachten, zoals Mexico er zovelen telt.

Een ogenblik stonden de beide mannen onder het dichte gebladerte van een tamarindeboom aan de kant van de weg naar het huis te kijken tot Brand begon:

— Ik meen, dat ik licht zie branden in een kamer op de eerste verdieping, of vergis ik mij daarin, James?

— U hebt goed gezien, mijnheer Brand, er schijnt nog licht door een kier van het gordijn. Gelooft u, dat mylord op het ogenblik binnen is?

— Dat is heel moeilijk te zeggen, James, maar ik acht het niet onwaarschijnlijk, gaf Brand ten antwoord. Hij zal wel op de villa gedineerd hebben en nu aan het ziekbed zijn.

— Ziet u iets verdachts?

— Volstrekt niet. Het is hier doodstil, en ik zie niets bewegen in de buurt van het huis.

— Zouden wij niet trachten wat dichterbij te komen? Ik beloof u, dat ik zeer voorzichtig zal zijn.

Maar Brand had van die voorzichtigheid van Henderson zijn ervaring. Hij legde de reus de hand op de schouder en zei:

— Jij blijft hier de wacht houden, James, en ik zal eens alleen gaan zien hoe de zaken daarginds staan, verroer je niet totdat ik terug ben gekomen. Ga wat verder op zij staan, daar, terzijde van de weg, men mag je hier niet zien.

Henderson dacht er niet aan een tegenwerping te maken, want hij had geleerd te gehoorzamen. Hij wist het, hij kon slechts het uitvoerend element zijn, en moest het plannen beramen aan anderen overlaten.

Hij trok zich zover mogelijk terug tussen het geboomte, dat hier de weg omzoomde, hurkte ineen, na zijn sigaar

te hebben weggeworpen, en wachtte tot dat Brand zou terugkeren.

Deze sloop bukkend voort, telkens voorzichtig ophoudend om te luisteren in de richting van het witte huis, dat er zo vreedzaam uitzag in het licht van de maan, die zoëven door de wolken was heen komen gluren.

Hij kon daardoor wat beter zien, maar het dwong hem tevens tot grotere voorzichtigheid, omdat hij zelf nu ook zichtbaar werd.

Hij had binnen vijf minuten de hoek bereikt van het erf, in welks midden zich het huis verhief, dat aan de zuidzijde beschaduwde werd door hoge mango's.

Het gras van het gazon begon reeds te verdorren en gele tinten te vertonen. Het was in geruime tijd niet gemaaid en Brand leidde er uit af, dat Kaldrup zich weinig bekommerd had om het uiterlijk van een verblijf, dat hij hoopte dat slechts van zeer tijdelijke aard zou zijn.

Intussen kwam de lengte van het gras Brand goed te stude om zich over geruime afstand ongezien te kunnen voortbewegen in de richting van het huis.

Hij had de lastige hoed in handen van Henderson achtergelaten, en bewoog zich nu kruipend vooruit, nadat hij over de lage heg was gestapt, die het erf van de weg scheidde.

Hij naderde het witte huis van terzijde.

Eensklaps echter wierp hij zich plat op de grond en tuurde aandachtig naar de zijvleugel, die juist op dat ogenblik door het licht van de maan werd bestraald.

Hij meende daar een vage gedaante te zien, die zich langzaam heen en weer bewoog.

Het kon natuurlijk een van de bedienden zijn, die iets op het erf had te zoeken, maar een ogenblik later reeds moest Brand deze mening prijsgeven, want de gedaante verrichtte iets wat zeker geen huisknecht, althans op dat tijdstip, zou hebben gedaan.

De persoon in kwestie plaatste namelijk een ding, dat er uitzag als een kort laddertje, tegen de stam van een dikke, zwaargetakte boom, waarvan enkele dikke twijgen tot boven het zijbalcon reikten, klom er op, en verdween voor een ogenblik in de duisternis van het dichte gebladerte.

Bijna op hetzelfde ogenblik gingen de grote balcondeuren open, op dezelfde plek waar Henderson en Brand zoëven het lichtkiertje gezien hadden, een brede bundel goud licht stroomde naar buiten, en tegen dat lichtende vierkant staken nu zeer duidelijk drie personen af, waarvan er twee vrouwen waren, en één man.

Ofschoon het volkomen onmogelijk was op die afstand en tegen het licht in, de gelaatsrekken te onderscheiden, begreep Brand aanstonds, als bij intuïtie, dat de man, die daar zoëven uit de kamer op het balcon getreden was, in gesprek met de beide dames, Raffles moest zijn.

Hij hief voorzichtig het hoofd een weinig op, want hij zag zeer goed in dat degenen, die zich daar op het balcon bevonden, het grasveld moesten kunnen overzien, en dat zij hem wellicht in het reeds geel wordende gras, maanden lang door de zon geroosterd, zouden ontdekken.

En eensklaps zag hij weer de gedaante terug, die schrijlings gezeten was op een dikke tak, en die zich heel langzaam voortbewoog, in de richting van het balcon.

Een hevige schrik deed Brand voor een ogenblik half versuft neerliggen. Want er kon nu niet langer aan getwijfeld worden, het was op Raffles' leven gemunt. Maar bijna onmiddellijk herstelde hij zich.

Hij maakte zich zo klein mogelijk, haalde diep adem, opende de mond, en een ogenblik later stegen uit het gras de heldere, parelende klanken van de merel omhoog.

De merel is een vogel, die men in Mexico niet moet zoeken.

En de man daarginds op het balcon schreef dadelijk te weten, wat hij van

dat ongewone, nachtelijke gezang had te denken.

Want hij nodigde de dames met een haastig gebaar uit om naar binnen te gaan, deed een paar stappen terzijde,

een schot knalde, en de gedaante op de tak tuimelde met een doordringende kreet van een hoogte van acht meter op de grond.

Hoofdstuk IV

BIANCA SPANT HAAR NETTEN

Slechts weinige ogenblikken nadat het schot gevallen was, geraakte de gehele villa in rep en roer. Raffles stond nog een ogenblik over de leuning van het balkon heengebogen, en zag dat de man, die hij getroffen had, en die blijkbaar zwaar gewond was, zich nog eens oprichtte, wankelend een paar stappen deed, toen tegen de stam van een andere boom ging leunen, en poogde zijn revolver te voorschijn te halen, tenminste hij bracht de hand naar zijn zak.

Hij had er echter de kracht niet meer toe, want hij gleed langs de stam omhoog en bleef roerloos liggen.

De twee dames, Sigrid en Bianca, kwamen vlug, met bleke gelaatstrekken, het balkon weer op, dat zich aan drie zijden rondom het huis uitstreckte, maar Raffles dreef ze haastig, met een waarschuwend opgeheven hand, weer in de kamer terug, en zei op gedempte toon:

— Gij moogt hier niet blijven. Het is al te gevaarlijk. Het schijnt, dat er

hier verdachte elementen in de buurt zijn.

Hij en Sigrid hadden een snelle blik gewisseld, en het was alsof zij elkaar aanstonds begrepen.

Die man in de boom was natuurlijk niet een gewone inbreker geweest, want die zou het stellig niet wagen reeds zo vroeg in de avond zijn slag te slaan, terwijl het licht nog brandde, maar heel zeker een Lid van de gevreesde Bende.

Indien dit echter zo was, hoe kon het dan verklaard worden, dat de schelmen reeds nu wisten waar Raffles zich bevond? Hoe kon het hun ter ore zijn gekomen, dat hij zich op reis ging begeven, hoe wisten zij de plaats van zijn bestemming?

Dit alles ging bliksemsnel door het hoofd van Raffles, terwijl hij een haastige verstolen blik wierp op het knappe meisje, dat met een bleek gezichtje, en blijkbaar hevig verschrikt,

met de handen over de borst gevouwen in de deuropening stond.

In enkele seconden ging er heel wat voorbij aan het geestesoog van de Gentleman-Inbreker.

Hij stelde zich opnieuw alle vragen, die hij reeds aan Sigrid had voorgelegd, terwijl zij van het station naar de villa van haar vader liepen, en waarop het antwoord hem niet bevredigd had.

Hij zag zich opnieuw aan het ziekbed van Olaf Kaldrup, die daar nederlag, ten proef aan een kwaal, waarvan Raffles zich, met al zijn medische kennis, die stellig niet gering was, niet aanstonds een voorstelling kon vormen. De man had koorts, ongetwijfeld, maar waar kwam zij vandaan? Waaraan leed hij? Hij klaagde over een branderig gevoel in de maag, over kloppende slapen, over een tong als leder, maar dit alles kon het uitvloeisel zijn van verscheidene ziektegevallen.

Raffles had de vraag gesteld, of de dokter het bloed reeds onderzocht had, en dit was ontkennend beantwoord. Er verliep toen geruime tijd, alvorens hij zelf het nodige had kunnen voorbereiden, om een paar druppels bloed te onderzoeken, en juist wilde hij daartoe overgaan, toen het welbekende waarschuwingsgefluit van de merel eensklaps zijn oor trof.

Hoe Brand daar zo plotseling had kunnen verschijnen, wat hem bewogen had hem te volgen, hij kon het zich niet voorstellen, maar zijn vriend was daar ergens in de duisternis, daaraan mocht hij geen ogenblik twijfelen, de melodie was hem maar al te goed bekend. Onmiddellijk daarop had hij de gedaante van de kerel op de boomtak gezien, het gevaar begrepen en gevraagd.

En nu stond hij reeds weer in het vertrek, sloot de deuren zorgvuldig, en stelde Kaldrup gerust, die op een brede rustbank lag uitgestrekt, met een gelaat, dat grimmig stond van ongeduld over zijn ziekte, en verlangend om te weten wat er geschied was.

— Maar voor de drommel, zit dat

tuig dan overal? riep de spoorwegkoning toornig uit, om op een snelle, waarschuwend blik van Raffles brommerig te vervolgen:

— Gekheid. Voor Miss Bianca behoeven we geen geheimen te hebben, wat dunkt jou, Sigrid?

Het meisje kleurde bij die zo plotselinge, nog al tactloze vraag, en stotterde:

— Ik weet niet... er zijn toch wel dingen, vader, die... Mijnheer Duncan zal het misschien niet graag willen, dat er gesproken wordt over...

Maar reeds had Bianca een stap naar de deur gedaan en zei met haar heldere stem:

— Wanneer gij soms dingen te bespreken hebt, die niet voor andere oren bestemd zijn, ik heb hiernaast mijn boek laten liggen, dat ik graag zou willen uitlezen? Mag ik na een kwartiertje nog eens binnenkomen om te horen hoe het onderzoek van het bloed is afgelopen?

— Met genoegen, miss, antwoordde Raffles, en ondanks zichzelf moest hij vol bewondering nog eens kijken naar dat mooie gezichtje, als gebeeldhouwd door een Griekse kunstenaar, met zijn regelmatige trekken en zijn diepglanzende blauwe ogen.

Maar als hij haar nog eens had kunnen zien, toen de deur achter haar gesloten was, zou Raffles zijn oordeel aangaande haar uiterlijk nog wel gewijzigd hebben.

Want nu hief zij twee krampachtig gebalde vuisten tegen de deur op, en het schone gelaat was plotseling op een demonische wijze vertrokken, en toen zij zichzelf in de vuisten beet, en een sissend geluid over de rode lippen kwam, toen geleek zij veeleer op een roofdier, dat voor het eerst uit de wildernis in een ijzeren kooi is overgebracht.

Een paar malen liep zij op en neer in het grote vertrek, onhoorbaar als een panter, en heel zacht kwamen de woorden, als met moesige uitgestoten, over haar rode lippen:

— Die ezel, die driewerf vervloekte ezel. Wat had hij hier te maken? Wat richtte hij uit op die boom? Wilde hij soms zien of ik mijn werk wel goed deed? O, ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat die man wellicht alles kan hebben bedorven. Maar gelukkig, ik ben er nog, en je zult mij niet ontsnappen, Raffles, nu ik in hetzelfde huis ben als jij. Dat ik geen revolver, geen dolk bij mij droeg vanavond. Ik geloof niet, dat ik gearzeld zou hebben je op het balkon te doden, onverschillig wat er de gevolgen van hadden kunnen zijn. En wat hadden ze ook kunnen wezen? De oude Kaldrup ligt, dank zij mijn middel-tje, dat ik hem tersluiks heb weten toe te dienen, machteloos op zijn bed, en zijn domme gans van een dochter zou mij zeker niet hebben kunnen tegenhouden.

Toen zij haar alleenspraak voltooid had, stond zij juist stil voor een spiegel en zag daarin haar verwrongen gelaat weerkaatst.

Heel zacht lachte ze even, en even plotseling als zij gekomen was, verdween die wraakzuchtige uitdrukking weer, en maakte plaats voor haar liefvalligste glimlach.

— Zo mag hij je niet zien, Bianca, fluisterde zij zacht. Bedenk, dat dan alles verloren zou zijn. Hij koestert nog geen argwaan, en hij zal ze ook niet koesteren.

Zij ging enige malen peinzend heen en weer, de linkervuist in de zijde geleund, haar hoofd op de borst geneigd, en met de kin in de vingers van de rechterhand, stond zij dicht bij de deur weer stil en mompelde:

— Er is één ding, dat ik niet begriep. Hoe was het mogelijk, dat Raffles de aanwezigheid van die ezel in de boom die nu zijn verdiende loon heeft gekregen, bijtijds heeft ontdekt? Het lijkt waarachtig wel, of hij over een zesde zintuig beschikt. Komaan, ik zal eens gaan zien of de anderen zich niet hebben laten afschrikken door dat schot en nog op hun post zijn, waar ik hen heb neergezet. Tien minuten is daarvoor voldoende. Daarna zullen we eens gaan horen hoe het staat met het bloedonder-

zoek. Ontdek jij maar, knappe dokter Raffles, dat hem een boosaardig drankje is ingegeven. Niemand zou het immers willen geloven, als iemand durfde volhouden, dat de lieve, de engelreine de zachte Bianca het had gedaan.

Zij lachte even voor zich heen en verliet het vertrek.

Het was duidelijk, dat het gedepraveerde schepsel in dit huis reeds volkomen thuis was, want zij aarzelde geen seconde, maar liep de gang ten einde, daalde de trap af, en verliet de villa aan de achterzijde, na van een haak naast de achterdeur, een lange, zwarte mantel met kap te hebben genomen.

Bij de deur bleef ze een ogenblik spiedend rondzien, bracht toen twee vingers van de rechterhand aan de mond en liet een eigenaardig, zachtsissend gefluit horen, dat zeer veel geleet op het geluid, dat wordt voortgebracht door een kwaad gemaakte slang.

Het sein, want dit was het ongetwijfeld, werd onmiddellijk uit de duisternis beantwoord. Zij liep behoedzaam voort in de richting waarvan het kwam, en liep daartoe de moestuin in. Ook hier was zij klaarblijkelijk reeds verscheidene malen geweest, want zij ging met vlugge stappen verder, zonder zich ooit te vergissen, langs de smalle, duistere paadjes, tot zij een vijftigtal stappen verder stilhield bij de heg, die hier de tuin afsloot, en waar zij opnieuw dat zachtsissend gefluit liet horen.

Dadelijk dook er een gestalte uit de duisternis op, alleen herkenbaar als een man aan de grotere sombrero die hij droeg.

— Ben jij het, Jack? vroeg de jonge vrouw zacht. Kom wat dichterbij, dat ik niet zo luid hoef te praten. Ik ben blij, dat je niet bent weggevloden.

— Wat was dat voor een schot? vroeg de man brommend. Welke idioot heeft het gelost?

— Dat deed onze vriend Raffles, antwoordde Bianca sarcastisch.

— Wat is dat? riep de man verschrikt uit. Het schot was toch niet op jou bedoeld?

— Ben je niet wijs? Hij houdt mij voor de beste vriendin van Sigrid, en

ik geloof waarachtig, dat hij een tikje verliefd op me is.

— Binnen drie uren? vroeg de man spottend. Dat is knap. Ga met je witte gezicht uit de maan weg, het is uit het huis misschien goed te zien. Houdt het, zoals ik, in de schaduw. En vertel me voor wie dat schot bedoeld was.

— Op een van je eigen mannen. Ik heb niet kunnen zien wie het was.

De ander maakte een gebaar van ontsteltenis, en foeterde woedend:

— Wat is dat nu? Wat heeft hij dan gedaan? Waar zat hij?

— In de boom. Ik weet niet wat hij wilde, maar ik denk dat hij ongeduldig werd en zich wilde overtuigen hoe de zaken daarbinnen liepen. Hij vond misschien wel dat het te lang duurde.

— Maar voor de duivel, hoe kan Raffles weten dat hij daar zat?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan. Hij wist het, hij schoot, en hij raakte de arme drommel goed, laat dat je voldoende zijn. Intussen moet er wat gedaan worden, vannacht nog. Ik had het mij anders voorgesteld, ik had liever geen geweld willen gebruiken, en als het had gekund, had ik Raffles het allerliefst naar New York terug willen verzegelen, en daar zouden we hem dan een warme ontvangst bereid hebben, want ik verzeker je, dat ik hem niet meer losgelaten zou hebben, totdat ik hem op de pijnbank zag liggen.

— Dat wordt lastig, nu missen wij een man, bromde de man, die als Jack was aangesproken. Wat moet er nu gedaan worden?

De jonge vrouw scheen een ogenblik na te denken, nu ook met haar gelaat in de schaduw, en antwoordde toen:

— Ik moet binnen vijf minuten weer in huis zijn. Jij gaat onmiddellijk de anderen waarschuwen; en zegt, dat ze zich gereed moeten houden om het huis binnen te dringen. Staan de auto's klaar?

— Natuurlijk, bromde de man. Als de jongens maar niet zijn weggelopen.

Hij kon zelfs in de duisternis de ogen van zijn medeplichtige zien vlammen van toorn en wraakzucht, toen zij ten antwoord gaf:

— Als dat waar mocht zijn, laten zij zich dan voor mij in acht nemen. Bianca laat niet met zich spotten en zij zou het niemand vergeven, ook haar dierbaarste vriend niet, als zij haar aan de vooravond van haar zegepraal, door hun vlucht, hun lafheid of hun domheid, belet hadden, haar plan ten uitvoer te brengen.

— Laten we dan maar aannemen, dat zij nog op hun post staan, wat dan verder?

— Je weet waar ze zijn, twee aan de Noordzijde van het huis bij de auto's een bij de moestuin, dat ben jij. Twee aan de Zuidzijde, en daarvan is er een neergepakt, en dan nog drie aan de overkant van de weg, aan de voorzijde van het huis. Verzamel er onmiddellijk zoveel als je kunt, kom hier weer aan de achterdeur met hen terug, ik zal je binnenlaten, en we overvallen hem. Hij moet knapper zijn dan ik hem taxeer, als hij aan vier, vijf sterke mannen weerstand kan bieden. Knevelt en bindt hem stevig, en dan met hem naar de auto en weg.

— En de Kaldrups?

— Om de oude heer behoef je je niet te bekommeren, want die ligt nog steeds als een blok hout op zijn rustbed, dank zij mijn drankje, ha, ha. En wat de domme gans betreft, nu, die telt in het geheel niet mee, en als het nodig mocht zijn zal ik wel met haar afrekenen. Bedenk dat de Bende nog altijd een appeltje met haar te schillen heeft, en dus, als het uitvoerbaar is, dan rekenen wij ook haar in, en vragen naderhand een losprijs voor haar. De Moloch zal heel blij zijn.

— En als ik de jongens niet allemaal terug vind?

— Zoek er bijeen zoveel als er nog zijn, antwoordde Bianca ongeduldig. Jij bent bekend om je geweldige kracht, met nog twee anderen kun je heel wat uitrichten. En als het kan... dood hem

niet, hij bezit kostbare geheimen, en er bestaan zeker wel folterwerktuigjes, die ze wel uit hem zullen weten te knippen, al is hij duizendmaal John Raffles. En nu is het hoog tijd, dat ik terugkeer, ze wachten op mij.

— Nog één vraag.

— Vlug dan.

— Heeft Raffles in het geheel geen achterdocht gekregen, toen hij een man betrapte, die daar wilde binnendringen?

— Als hij geen achterdocht had gekregen, zou hij nog dommer moeten zijn dan de man, die mij de vraag stelde, antwoordde Bianca scherp. Juist daarom moeten wij vlug handelen, anders gaat hij misschien het huis uit, voor we iets hebben kunnen doen. Tot aanstonds, bij de deur, over hoogstens een kwartier.

Het volgende ogenblik was zij als door de grond opgezogen.

De man bij de heg tuurde in de duisternis, in de verwachting, dat hij nog iets zou zien en luisterde met de grootste aandacht, maar hij kon volstrekt niets anders horen dan het gesjirp van de krekels in het hoge gras, en nu en dan de verre kreet van een prairie-hond.

Toen schoof hij langzaam zijn grote hoed achterover, en mompelde voor zich heen:

— Als ik ooit een duivelin in mensengedaante heb gezien, dan is het wel deze jongedame, die mij voor haar vriend en medeplichtige Jack heeft aangezien. Nu, wij zullen van deze vergissing een ge-

past misbruik weten te maken. Het was nog niet zo'n kwade inval van mij, na het schot eens een kleine onderzoekings-tocht te ondernemen met Henderson. Wij zullen eens zien hoe de brave kerel het maakt, en dan, schone jongedame, een spaak door het wiel steken, dat je daar zo aardig aan het rollen hebt gebracht.

Charles Brand kwam voorzichtig over-eind, maar zo dat zijn gelaat steeds in de diepste schaduw bleef en kroop toen zo vlug hij kon, langs een rij hoge heesters naar een plek, waar een zwarte gedaante vaag en onduidelijk scheen af te steken tegen de lichtere grond.

Brand, met de hand om de kolf van zijn revolver, bukte zich een weinig, en vroeg toen bijna onhoorbaar:

— Jij daar, James?

— Present, mijnheer Brand.

— De bandiet is hier toch nog?

— Heel zeker, mijnheer Brand.

— Hoe is het nu met hem.

— Ik geloof, niet heel erg goed, mijnheer Brand. Ik heb zo'n idee, dat er weinig lucht meer in hem zit.

— Hoe zit dat nu? Heb je hem daareven, toen wij hem hier overvielen, zo'n opstopper gegeven?

— Dat is wel zo, mijnheer Brand, de slag kwam nogal hard aan, maar daarin zit het hem niet, geloof ik.

— Maar wat is er dan met hem? Waar is hij ergens?

— Hij is onder mij, mijnheer Brand. Ik zit op hem.

HOOFDSTUK VII

BIANCA VERDWIJNT VAN HET TONEEL

Brand moest snel zijn hand naar zijn mond brengen om daarin de schaterlach terug te dringen, die in hem opwelde.

Hij stelde zich voor, hoe de zware Henderson daar met zijn twee honderd drie en dertig pond gezeten was op het lichaam van de ongelukkige Jack, die zij daar een kwartier geleden ongeveer op dezelfde plek overvallen hadden, juist toen deze blijkbaar weinig heldhaftige heer op het punt stond, na een lange tweestrijd, kort na het vallen van het schot het hazenpad te kiezen.

— Kan hij nog tegenstand bieden? vroeg Brand, zacht proestend.

— Als ik hem loslaat wel, mijnheer Brand. Hij schopt met zijn benen. Ik geloof niet, dat hij het prettig vindt, dat ik op hem zit.

— Geef de kerel dan maar wat lucht, maar houdt hem stevig bij zijn lurven, zodat hij niet kan weggelopen, want dan zou alles verloren zijn. Wij moeten juist een goede grap met hem hebben, en met de anderen.

De reus scheen een weinig op te rijzen uit zijn zittende houding, waarvan de man, die zijn gewicht had moeten

torsen, aanstonds gebruik maakte, om met een vlugge beweging onder hem uit te rollen.

Het noodlot wilde evenwel, dat hij juist tegen de voeten van Brand aanrolde, die dus als stootblok fungeerde, en zich op hem wierp en stevig vastgreep.

De man was gekneveld, anders zou hij zeker reeds geschreeuwd hebben, om zijn medeplichtigen te waarschuwen, en reeds waren zijn armen stevig achter op zijn rug vastgebonden.

Deze laatste tegenslag scheen hem van zijn laatste restje zelfbewustzijn en zekerheid beroofd te hebben, want hij deed nu volstrekt geen moeite meer te ontsnappen, en voegde zich gelaten in zijn lot.

Dat was overigens, tenminste op dit ogenblik, niet zo zwaar te dragen, want Henderson nam hem eenvoudig als een kind op, en droeg hem naar een naastbijzijnde boom, aan welks stam hij met zoveel kennis van zaken werd vastgebonden, dat hij nauwelijks een vinger-top kon bewegen, en toch was hij stellig een krachtig, goed geoefend man.

Brand overtuigde zich nogmaals, dat de prop in zijn mond stevig vastzat, knoopte er voor alle zekerheid 's mans eigen zakdoek over dicht, knikte hem in de duisternis bemoedigend toe, en zei:

— Nu breekt er natuurlijk een onaangenaam half uur voor je aan, vriend bandiet, maar je moet je er in schikken, en maar rustig afwachten wat er gebeurt. Ik denk, dat die gebeurtenissen zich zullen voordoen in de vorm van twee of drie Mexicaanse politieagenten, die je persoon in verzekerde bewaring zullen stellen. Wat je op je kerfstok hebt weet ik niet, maar als ik gelaatskennis bezit, dan geloof ik te mogen verzekeren, dat het ruimschoots voldoende is om je voor een jaar of tien achter de tralies te brengen. Ik heb het twijfelachtig voorrecht je dienaar te zijn, mijnheer.

Brand nam met wijdse zwier zijn grote sombrero af, tastte nogmaals vluchtig maar grondig in de zakken van de bandiet, bromde tevreden, en verdween met Henderson in de duisternis.

Een pas of veertig verder stonden zij weer stil, want Brand stond blijkbaar in beraad wat nu te doen.

— Gaan wij de anderen nu ook halen, mijnheer Brand? vroeg Henderson, met zijn mond aan het oor van de jonge man.

— Twee of drie zullen wij er wel nodig hebben, James, dat gaat niet anders, anders krijgt dat caronje met haar lieve snuitje argwaan. Zodra ze de deur voor ons opent, werpt ze deze voor onze neus dicht, en doodt wellicht mylord met een welgericht schot of een dolkstoot in de rug, vóór wij tussenbeide kunnen komen.

— Wat was dat dan toch voor een vrouw met wie u sprak, mijnheer Brand, vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Wel, hoe kan ik dat weten, James, zij sprak gelukkig het eerst, noemde mij Jack, en ik begreep direct, dat zij mij aanzag voor de man, die wij zojuist hebben weten te overrompelen.

Maar het staat natuurlijk vast, dat ze in het complot is, en dat wij heel goed hebben gedaan, aan onze intuïtie gevolg te geven, en mylord tot hiertoe te volgen. Die vrouw is natuurlijk een medeplichtige, zeker een speciaal werktuig van de Moloch, want ook de voorgangers van deze geheimzinnige sinjeur maakten bij grote, gewichtige gelegenheden bij voorkeur gebruik van mooie vrouwen. Misschien hebben zij Vondel wel gelezen, die reeds met betrekking tot Vrouwe van Reigersberg zei, dat « een vrouw duyzent mannen te ergh is ».

— Ik heb weinig van Vondel gelezen, mijnheer Brand, zei Henderson droogjes. Maar daar heeft hij toch vast en zeker gelijk in. Lang getrouwd geweest?

— Voor zover ik weet, helemaal niet, James, antwoordde Brand glimlachend. Maar we zullen deze literaire beschouwing liever tot een gelegener tijd bewaren en eens zien, waar wij nog twee mannen kunnen opduikelen.

Maar mijnheer Brand, als het licht wordt, daar waar de maan schijnt, dan zullen die kerels dadelijk zien, dat zij niet met de ware Jozef te doen hebben.

Brand dacht een ogenblik na, en zei toen schouderophalend:

— Dan moeten wij maar in het donker blijven. Er is niets aan te doen, het moet er op gewaagd worden. Met ons beiden alleen, kunnen wij daar niet aankomen, vooral niet omdat er onder die bandieten heel waarschijnlijk niet één is, zo groot en zo zwaar als jij, en dat zou zulk een slimme vrouw natuurlijk onmiddellijk opvallen, veel eerder tenminste, dan, wanneer wij met zijn vieren komen. Vergeet ook niet, dat het eigenlijk zonde zou zijn, die schurken maar te laten wegllopen. Ten overvloede moeten wij ook hun auto hebben. Want ik geloof niet, dat het voor mijnheer Kaldrup geraden is, hier nog langer te blijven, nu zijn verblijf ontdekt is.

— Mag ik wat opmerken, mijnheer Brand?

— Vooruit maar, James, als het niet te lang duurt.

— De bandieten moeten al lang tevoren geweten hebben, dat mijnheer Kaldrup hier woonde, anders hadden zij onmogelijk die vrouw hierheen kunnen sturen, om dat mooie plannetje op touw te zetten.

Brand keek de reus een ogenblik verbluft aan, en zei toen:

— Je hebt waarachtig gelijk, en ik zei zoëven een zeer dwaas ding. Natuurlijk, zo moet het ook zijn. Maar des te meer klemt het, dat hij nu maar gauw op de loop moet gaan, want als zij merken, dat het plan met Raffles mislukt is, zal hun woede geen grenzen kennen, en zullen zij hun wraaklust op de spoorwegkoning willen koelen.

— En als wij die vijf of zes bandieten hier op het erf pakken?

— Dan zijn we er nog niet, James, meende Brand. Zij vormen slechts een schakel in een lange keten. Het Kwade Oog telt thans zijn leden over de gehele wereld en bij tienduizenden. Een stadje als El Pazo met zijn drie of vierduizend inwoners, telt er misschien wel honderd, tenminste op tijdstippen als deze, nu het hier krioelt van de cowboys die voor de Rounds up hun diensten komen aanbieden. Hoe hun berichten zo spoedig de ronde doen, dat is mij nog altijd een raadsel, maar neem het gerust van mij aan, dat geen vijf minuten na de arrestatie van de laatste man der zes bandieten, een zevende, die met de zaak niets uitstaande had, het zou weten, en het droevige bericht verder zou verspreiden. Neen, als Kaldrup vervoerd kan worden, moet hij vanavond nog weg. En omdat auto's hier heel zeldzame vervoermiddelen zijn, tenminste de goede en snelle, daarom moeten wij die van de bandieten zien te krijgen, die wel prima wagentjes zullen zijn.

— Wat scheelt mijnheer Kaldrup eigenlijk, mijnheer Brand?

— Vergiftiging, James.

— Neen toch?

— Het is zoals ik zeg.

— Wie heeft dat dan gedaan?

— Dat zelfde vrouwmens dat zoëven met mij sprak.

— Maar dan moet dat een duivelin zijn? viel Henderson woedend uit. Als ik haar bij haar kladden krijg...

— Ik zou je willen raden, James, je stem niet al te zeer te misbruiken en verder te bedenken, dat zij een vrouw is, en die behandelt men nu eenmaal anders dan mannen, en nu voortgemaakt de tijd dringt. Mij dunkt, dat we de mannen aan de overzij van de weg maar moesten gaan ophalen, daar is het donker, en die kerel aan de Zuidzijde zal wel op de loop zijn gegaan, toen hij zijn onvoorzichtige makker gewond uit de boom zag tuimelen.

Zij liepen, of liever kropen nu verder zwiingend door, zo vlug zij konden, bereikten het voorste grasveld, en staken het over.

Een ogenblik had Brand eraan gedacht, eenvoudig aan te bellen, maar hij liet dit na om verschillende redenen.

Ten eerste zou de vrouw achterdocht kunnen krijgen, en aanstonds geheel alleen haar moorddadige opzet ten uitvoer brengen, en ten tweede zou dan een aantal van de schurken de vlucht kunnen nemen, om misschien nog in de loop van dezelfde nacht een nieuwe aanval te wagen.

Zij bereikten de weg, staken deze over en dadelijk liet Brand weer datzelfde sissende geluid horen, waarmede de vrouw hem had gewaarschuwd.

Het werd bijna aanstonds beantwoord en na enige ogenblikken maakten zich drie schimachtige gedaanten uit de duisternis los.

Het was een gevaarlijk ogenblik, want als een der drie mannen maar achterdocht koesterde, was alles verloren.

Gelukkig was de duisternis zo groot, en geloofden zij zo stellig met een ingewijde te doen te hebben, dat zij dadelijk kwamen aanlopen.

Brand, die de voorzorg had genomen, zijn eigen sombrero te verruilen tegen de deukhoed met brede rand van de bandiet Jack, zei met gefluisterde stem:

— Kom onmiddellijk mee, ze wacht ons bij de achterdeur en zal ons binnenlaten. Het moet nu aanstonds gedaan worden, de kerel heeft natuurlijk achterdocht gekregen, nu een van de jongens zo stom is geweest al te voorbarig te zijn. Kom dadelijk mee.

Henderson had zich bij dat alles zo ver mogelijk achteraf gehouden, om door zijn grootte niet in het oog te vallen, en hij sloop nu in gebukte houding mee terug, op enige afstand van de anderen, en met zijn hoed ver over zijn hoofd getrokken.

De drie schurken waren echter veel te opgewonden over het nu snel naderend einde van het avontuur, dat hun Raffles in de handen moest spelen, dan dat zij veel aandacht over hadden voor hetgeen hen omringde.

Weinige minuten later hadden allen de deur bereikt, met Henderson in de achterhoede.

Een paar hadden hun revolvers in de hand, maar Brand, die het bijtijds zag, fluisterde snel:

— Doe weg die dingen. Zijn jullie krankzinnig? Er is waarachtig al meer dan genoeg geschoten. Het moet geluidloos gebeuren, denk er om. We zijn hier op geen tien minuten gaans van het station, en halverwege is een politieposthuis. Het verbaast me toch al, dat we de «blauwen» al niet op ons dak hebben gekregen.

Dit scheen een afdoend argument te zijn, want de revolvers verdwenen eensklaps weer, en nu schitterde er hier en daar een dolkmes in het licht van de maan.

Brand klopte heel zacht aan, en Bianca moest zeker achter de deur hebben gestaan, want deze ging bijna dadelijk open.

Een vrouwengedaante werd zichtbaar in de schemerachtig verlichte gang.

Het was Bianca Kirilef, die ongeduldig fluisterde, met een boosaardig lichten in haar grote, blauwe ogen:

— Waar blijven jullie? Het is ver over de tijd, Jullie zouden alles nog bederven. Kom vlug mee, ik zal jullie de weg wijzen. Hij is nu in de kamer naast het ziekenvertrek, en zit, geloof ik, recepten te schrijven. Loop zacht, hij heeft een scherp gehoor.

Zonder enig gerucht te maken waren de mannen al binnengekomen en Henderson, die de laatste was, sloot de deur met zulk een geweld, dat het huis op zijn grondvesten dreunde.

De vrouw onderdrukte met moeite een kreet van dolle woede, balde de vuist tegen de reus, en zei met gesmoorde stem:

— Onhandige stommeling. Moet je het gehele huis wekken? Ik heb je immers gezegd, dat je...

Maar plotseling hield zij verschrikt op, werd doodsbleek, deed sidderend een stap achteruit, en vervolgde, terwijl haar trillende vingers naar het gelaat van Henderson wezen:

— Wie is die man?

Aller gelaat wendde zich eensklaps naar de reus, die daar met zijn brede rug tegen de deur geleund stond, de armen over elkaar geslagen, in zijn rechtervuist een korte knuppel, met riet omvlochten, en aan het einde voorzien van een loden knop, terwijl al zijn grote tanden blikkerend te voorschijn kwamen in een brede lach, die zijn mond van oor tot oor deed splijten.

— Ik kom maar eens een kijkje nemen, sprak de reus op zijn goedaardige toon. Ik ben wel niet uitgenodigd, maar ik doe toch graag mee. Hé daar, dat was gelukkig net eventjes mis.

Deze opmerking was gericht tot een van de schurken, die het dichtst bij hem stond, en die een bliksemsnelle uitval met een dolkmes naar zijn borst had gedaan.

De korte knuppel kwam neer op het hoofd van de bandiet, en al dreeg de

man ook een pet van dik laken, hij zak- te ineen alsof hij door de bliksem ge- troffen was, terwijl het mes kletterend op de stenen vloer viel.

Bianca was een vrouw, dit heeft de politie van heel Amerika haar altijd ter ere moeten nageven, die van snel han- delen wist.

Zij zag onmiddellijk in, dat er tegen deze overmacht, want die reus gold wel voor zes anderen, niet viel te strijden, en dat binnen enkele seconden de laat- ste van de drie bandieten gevallen zou zijn.

Zij had zich in haar slaapkamer voorzien van een kleine browning, maar zij dacht er zelfs niet aan het wapen hier te gebruiken, nu reeds de twee ove- rige schelmen zich op Henderson gewor- pen hadden en zij hen evengoed zou kunnen treffen als de reus.

Al haar gedachten waren nu op Raf- fles gevestigd.

Hem moest zij doden. Wat kwamen die drie kerels er op aan, voor wie im- mers aanstonds anderen gereed zouden staan?

En slechts bezielde door de gedachten aan wraak, met de kleine browning in de vuist, snelde zij de trap op, die uit- liep op de gang.

Brand verhief zijn stem zo luid hij kon, en schreeuwde, zodat het door het gehele huis weerklonk:

— Edward, neem je in acht.

Boven ging een deur open, en nog- maals riep hij zijn waarschuwing.

Maar het scheen al te laat te zijn.

Boven op de galerij werd plotseling het licht opgedraaid, en Raffles stond op de drempel van de deur, schijnbaar zeer verwonderd over het plotselinge la- waai, en terwijl zijn gestalte zich scherp aftekende tegen de verlichte achtergrond van de kamer.

Bianca, midden op de trap gekomen, uitte een schel lachje, en hief haar rech- terarm op.

Het volgende ogenblik zou het schot

afgaan, en het zou dodelijk zijn ge- weest, want er was nauwelijks een af- stand van vier meters tussen de vrouw en haar doelwit.

Maar Brand, hoewel doodsbleek van spanning, verloor toch geen seconde zijn tegenwoordigheid van geest, maar wierp met alle kracht die in hem was, zijn revolver naar het hoofd van de vrouw.

Hij had kunnen schieten, maar zelfs op dit ogenblik was het hem niet mo- gelijk, een vrouw verraderlijk in de rug te schieten...

Zijn zware colt trof doel.

Het vuurwapen raakte Bianca tegen de rechter elleboog, haar eigen brow- ning vloog haar uit de hand, zij slaakte een kreet van helse woede, als een furie die zich haar prooi ziet ontgaan, terwijl haar arm van pijn machteloos langs haar lichaam neerviel. Toen bleef zij midden op de trap stokstijf staan, te- gen de muur leunend, witter dan een dode, met wijdopen gesperde ogen, en blijkbaar besloten het onvermijdelijk einde moedig en koelbloedig onder het oog te zien.

Daar beneden was de strijd in een ogenblik tijds beslist.

Henderson had al heel weinig moeite met zijn twee tegenstanders, ook al raakte een hunner hem met het scherp van zijn dolk aan de hand. Hij lichtte de kerels eenvoudig van de grond, en wierp ze met zoveel kracht van zich af tegen de voet van de trap, dat zij ver- doofd, bewusteloos, bloedend en ge- kneusd daar bleven liggen.

Brand sprong over hun lichamen heen ijfde de trap op, greep de vrouw ruw bij de arm en beet haar toe:

— Geef je over, je ziet, dat het spel verloren is.

De vrouw wendde langzaam het krijt- witte gezicht naar hem toe, zonder een woord te spreken, en nooit zou Brand de uitdrukking vergeten in die grote, wijdgeopende ogen, die hem aanstaar- den.

Er lag een onblusbare haat in, on- tembare wraakzucht, een bijna krank-

zinnige woede, die echter tot het uiterste beheerst wordt, en een ijzige dreiging, die Brand nog dagen later voor zich zou zien in zijn droom.

Zij wendde toen langzaam weer het gelaat af, en keek naar Raffles, die op zijn gemak tegen de trapleuning aanhing, met een sigaret tussen de lippen en zei toonloos:

— Wacht je uur af, Raffles, je hebt

nog niet afgedaan met Bianca Kirilet. Nu ben je de sterkste, maar je kent haar niet, als je gelooft, dat nu alles voorbij is. Je zult het ondervinden, we zien elkaar weer.

En het zou niet lang duren, of die woorden van de schone duivelin zouden op een vreselijke wijze worden bewaarheid.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het meisje met de blauwe ogen

GEHEEL NIEUWE SERIE

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.



1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt : alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Muskettiers in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266